

Scopul creației

الغاية من الخلق باللغة الرومانية

Dr. Abu Aminah Bilal Philips

د. أبو أمينة بلال فليبس

Traducere:

European Islamic Research Center (EIRC)

المركز الأوروبي للدراسات الإسلامية

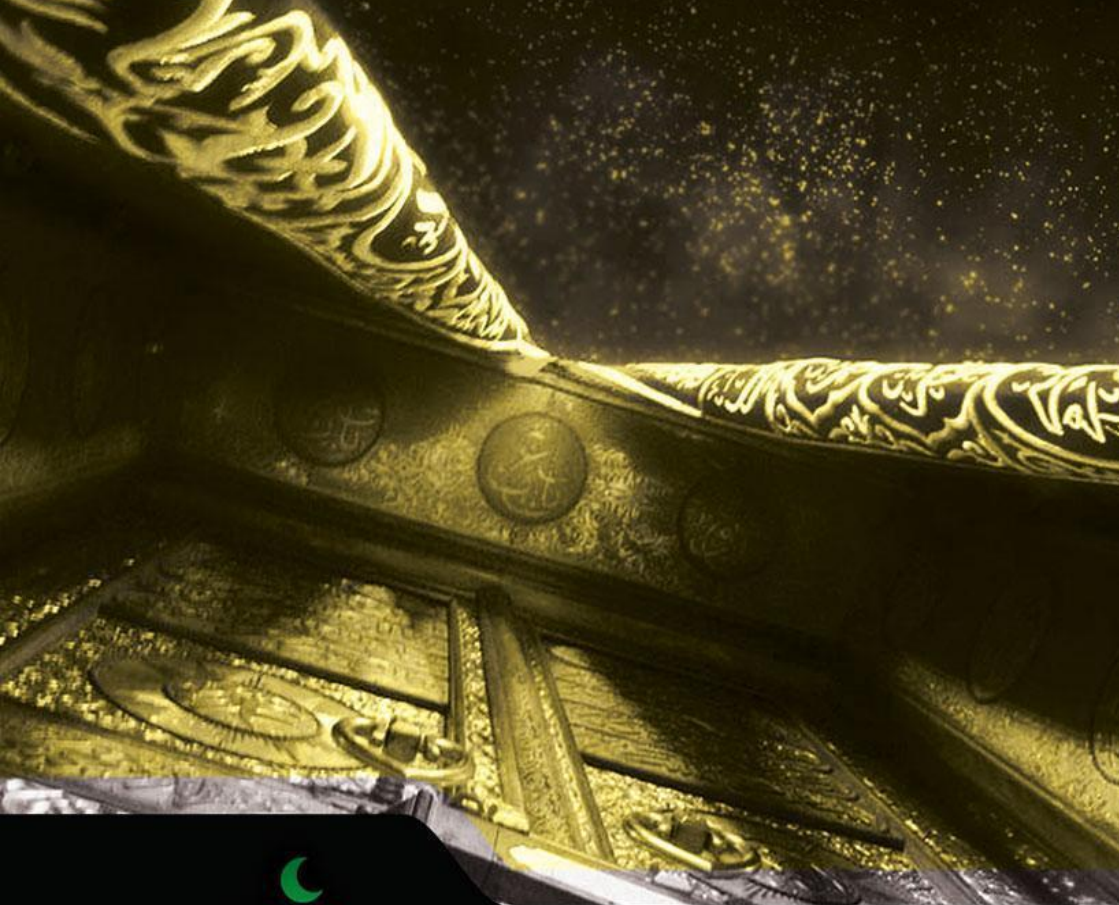
& Oana-Alexandra Nica

Revizuire:

Alina Luminița Crăciun

WWW.ISLAMLAND.COM

ISLAM LAND

GROW GOODNESS BY YOUR HAND

EXPLORE ISLAM IN ALL LANGUAGES

WWW.ISLAMLAND.COM

*În numele lui Allah Ar-Rahman (Preamilostivul),
Ar-Rahīm (Prea Îndurătorul)*

Introducere

Scopul creației este un subiect care a intrigat fiecare ființă umană cel puțin o dată de-a lungul vieții sale. La un moment dat, fiecare își pune următoarele întrebări: „*De ce exist?*” sau „*Care este scopul pentru care mă aflu aici, pe Pământ?*”

Varietatea și complexitatea acestor sisteme încâlcite, care constituie atât baza ființelor umane, cât și a lumii în care acestea trăiesc, indică faptul că trebuie să existe o Ființă Supremă care le-a creat. Design-ul indică un designer. În momentul în care o persoană observă urme de picior pe o plajă, imediat ajunge la concluzia că o altă persoană a pășit pe acolo la un moment dat. Nimeni nu își va imagina că valurile mării au pătruns pe nisip și, din întâmplare, au produs o adâncitură care arată exact ca urma unui picior. În același mod, oamenii nu vor conchide în mod instinctiv că au fost creați fără niciun scop. În plus, din moment ce acțiunile care au un scop sunt un produs natural al inteligenței umane, oamenii au ajuns la concluzia că Ființa Supremă Preaînțeleaptă care i-a creat trebuie să îi fi adus în această existență cu un scop bine determinat. Așadar, ei trebuie să cunoască scopul existenței lor, astfel încât să ofere un

sens acestei vieți și să facă, în cele din urmă, ceea ce este benefic pentru ei.

Cu toate acestea, de-a lungul vremii, a existat o minoritate de oameni care a negat Existența lui Allah Preaînaltul. În accepțiunea lor, materia este eternă, iar omenirea este doar un produs întâmplător al unor combinații accidentale ale elementelor sale. În consecință, pentru ei, răspunsul la întrebarea „*De ce a creat Allah (Dumnezeu) omul?*” nu a primit și încă nu are un răspuns. Conform lor, pur și simplu nu există niciun fel de scop al existenței. Totuși, de-a lungul timpului, marea majoritate a oamenilor a crezut și a continuat să creadă în Existența unei Ființe Supreme, Care a creat această lume cu un scop. Pentru aceștia, a fost și încă este important să Îl cunoască pe Creator și scopul pentru care Acesta a creat ființele umane.

Răspunsul

Pentru a răspunde la întrebarea „*De ce a creat Allah omul?*”, trebuie să determinăm mai întâi perspectiva din care a fost formulată întrebarea. Din perspectiva divină, aceasta ar însemna „*Ce anume L-a determinat pe Allah să creeze ființele umane?*”, iar din perspectiva umană, aceasta ar însemna: „*Cu ce scop i-a creat Allah pe oameni?*”. Ambele puncte de vedere sunt aspecte ale întrebării care dă de gândit: „*De ce există?*”. În paginile următoare, ambele aspecte ale acestei întrebări vor fi explorate pe baza imaginii clare aduse de Revelația Divină.

Acesta nu este un subiect care să poată fi supus speculațiilor omului, deoarece presupunerile lui nu vor putea oferi imaginea întregului adevăr cu privire la această chestiune. Cum anume ar putea ființele umane să deducă din punct de vedere rațional realitatea existenței lor când ele abia reușesc să înțeleagă modul în care funcționează propriul creier sau

entitatea sa superioară, mintea?! De aceea, de-a lungul timpului, mulți filosofi au făcut speculații cu privire la această întrebare, aducând nenumărate răspunsuri, fiecare dintre acestea având la bază simple presupuneri, care nu pot fi demonstrate. Întrebările cu privire la acest subiect chiar i-au condus pe mulți filosofi la pretinderea faptului că noi nu existăm cu adevărat și că întreaga lume este doar un produs al imaginației. Spre exemplu, filosoful grec Platon (428-348 î.Hr.) a susținut că lumea de zi cu zi, formată din lucruri schimbătoare, pe care omul ajunge să o cunoască prin folosirea propriilor simțuri, nu este de fapt o realitate imediată, ci o lume a umbrelor și a aparențelor¹.

După cum am menționat anterior, mulți alții au pretins și continuă să pretindă că nu există niciun fel de scop pentru crearea oamenilor. Potrivit opiniei lor, existența umană este doar produsul întâmplării. Nu poate exista niciun fel de scop din moment ce viața a apărut dintr-o materie neînsuflețită, care a prins viață doar datorită întâmplării pure. Dacă presupușii „veri” ai oamenilor, maimuțele, nu sunt preocupați de întrebările cu privire la existență, atunci de ce ar trebui ființele umane să se preocupe cu privire la acestea?!

În ciuda faptului că, după câteva reflecții ocazionale, mulți oameni pun întrebarea cu privire la scopul creării noastre deoparte, *este* extrem de important pentru ființele umane să cunoască răspunsul la aceasta. Fără cunoașterea răspunsului corect, oamenii nu se vor distinge în niciun fel de animalele din jurul lor. În mod implicit, necesitățile și dorințele animalice de a mânca, a bea și a procrea devin scopul existenței umane, iar

¹ Acest punct de vedere a fost exprimat în cartea sa – „*Republica*” prin intermediul binecunoscutei lui metafore a peșterii, unde lumea fizică schimbătoare este comparată cu umbrele oferite de imaginile cioplite de pe peretele peșterii. (*Noua Enciclopedie Britannica*, vol. 25, p. 552)

efortul omului va fi îndreptat doar spre această sferă limitată. De asemenea, atunci când satisfacția materială devine cel mai important țel în această viață, existența umană este mult mai degradantă decât cea a celui mai mărunț animal. Astfel, atât timp cât oamenii nu vor cunoaște scopul existenței lor, ei vor întrebuița în mod total eronat inteligența pe care Allah Preaînaltul le-a oferit-o.

O astfel de minte degradată își va folosi abilitățile pentru a crea droguri și bombe și va deveni absorbită de implicarea în acte de adulter, pornografice, homosexuale, de ghicire a destinului, suicidale etc. Fără cunoașterea scopului vieții, existența umană își pierde semnificația și, prin urmare, aceasta este irosită, iar șansa la răsplata unei vieți eterne pline de fericire este în totalitate distrusă. De aceea, este extrem de important ca ființele umane să cunoască răspunsul corect la întrebarea: „*De ce ne aflăm aici?*”.

De cele mai multe ori, oamenii apelează la alți oameni asemeni lor pentru răspunsuri. Cu toate acestea, singurul loc din care pot obține un răspuns clar la astfel de întrebări poate fi găsit doar în Cărțile revelate divin. A fost neapărat necesar ca Allah Preaînțeleptul să le reveleze oamenilor scopul existenței lor prin intermediul Profeților Săi (Pacea fie asupra lor!), deoarece ființele umane nu sunt capabile să ajungă singure la răspunsul corect. Toți Mesagerii lui Allah (Pacea fie asupra lor!) i-au învățat pe adepții lor răspunsul la întrebarea: „*De ce a creat Allah omul?*”.

Scripturile iudeo-creștine

O cercetare a Bibliei îl lasă pe căutătorul onest al adevărului complet pierdut. Vechiul Testament pare mult mai

preocupat de legile și istoriile primilor oameni și ale evreilor decât de răspunsul la întrebarea vitală privind crearea omenirii².

În Geneza, ni se spune că Allah (Dumnezeu) a creat lumea și pe Adam și Eva (Pacea fie asupra lor!) în șase zile, iar apoi, „S-a odihnit” după munca Sa în cea de a șaptea zi³. Adam și Eva (Pacea fie asupra lor!) nu L-au ascultat pe Allah (Dumnezeu), fapt pentru care au fost pedepsiți, iar fiul lor, Cain, l-a ucis pe celălalt fiu al lor, Abel, după care a mers să locuiască în ținutul lui Nod, iar lui Allah (Dumnezeu) „I-a părut rău” că l-a creat pe om⁴. De ce nu putem găsi acolo răspunsurile în termeni clari și de neconfundat? De ce limbajul este atât de simbolic, încât cititorul trebuie să ghicească semnificațiile sale? Spre exemplu, în Geneza este scris:

„¹Când au început oamenii să se înmulțească pe fața pământului și li s-au născut fete, ²Fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase; și din toate și-au

² În Isaia, israeliții sunt creați pentru slava lui Dumnezeu: „¹**Acum, așa vorbește Domnul care te-a făcut, Iacove, și Cel ce te-a întocmit, Israele! (...)** ⁶**Voi zice miazănoaptei: «Dă încoace!», și miazăzilei: «Nu opri!», ci adu-Mi fiii din țările depărtate și fiicele de la marginea Pământului: ⁷Pe toți cei ce poartă Numele Meu și pe care i-am făcut spre slava Mea, pe care i-am întocmit și i-am alcătuit.”** [Isaia, 43:1; 6-7]

³ „²**În ziua a șaptea, Dumnezeu Și-a sfârșit lucrarea pe care o făcuse; și în ziua a șaptea S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse. ³Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o zidise și o făcuse.”** [Geneza, 2:2-3]

⁴ „**I-a părut rău Domnului că a făcut pe om pe Pământ și S-a mâhnit în Inima Lui.”** [Geneza, 6:6]

luat de neveste pe acelea pe care și le-au ales.” [Geneza, 6:1-2]⁵

Cine sunt acești „fii ai lui Dumnezeu”? Fiecare comunitate evreiască și fiecare dintre numeroasele comunități creștine care urmează aceste cuvinte are propria explicație. Care este interpretarea corectă? Adevărul este că scopul creării omului a fost predicat de către Profeții din vechime (Pacea fie asupra lor!), însă, cu toate acestea, unii dintre cei care i-au urmat – în colaborare cu diavolii lor – au schimbat mai târziu Scripturile. Răspunsurile au devenit vagi și mare parte din Revelație a fost ascunsă sub un limbaj simbolic.

Atunci când Allah Preaînaltul l-a trimis pe Isus Hristos (Pacea fie asupra sa!) la evrei, el (Pacea fie asupra sa!) a răsturnat mesele acelor comercianți care își stabiliseră afacerile în interiorul templului⁶ și a predicat împotriva interpretării ritualice a Legii pe care o practicau rabinii evrei. El a reafirmat Legea Profetului Moise (Pacea fie asupra lor!) și a reînviat-o. Până în ultimele clipe ale vieții sale, el (Pacea fie asupra sa!) i-a învățat scopul vieții pe discipolii săi și le-a arătat cum îl pot îndeplini. Cu toate acestea, după plecarea lui din această lume, Mesajul său a fost distorsionat de către unii care au pretins că erau adepții săi. Adevărul clar pe care el (Pacea fie asupra sa!) îl adusese a devenit vag, asemenea Mesajelor Profeților de dinainte de el (Pacea fie asupra lor!). Symbolismul a fost introdus, iar acest fapt s-a petrecut mai ales prin intermediul „revelațiilor” lui Ioan, după care Evanghelia ce i-a fost revelată lui Isus (Pacea fie asupra sa!) s-a pierdut. Patru alte Evanghelii au fost compuse de către oamenii aleși de către Atanasie, un

⁵ Toate versetele biblice din această carte sunt preluate de pe site-ul www.ebible.ro (n. tr.)

⁶ A se vedea Luca, 19:45

episcop din secolul al IV-lea⁷, pentru a înlocui Evanghelia lui Isus Hristos (Pacea fie asupra sa!). Alte 23 de cărți conținând scrierile lui Pavel și ale altora au întrecut ca număr chiar și aceste patru versiuni ale Evangheliei⁸. Drept rezultat, cititorii Noului Testament nu pot găsi un răspuns precis la întrebarea „*De ce a creat Allah omul?*”⁹.

Așadar, oamenii sunt forțați să urmeze orbește aceste dogme artificiale ale sectei de care aparține sau pe care o adoptă. Evangheliile sunt interpretate în conformitate cu credințele fiecărei secte, iar căutătorul adevărului este lăsat din nou să se întrebe care dintre acestea este cel corect.

⁷ *Noua Enciclopedie Britannica*, vol. 14, p.814

⁸ În manuscrisul apărut la jumătatea secolului al IV-lea, numit *Codex Sinaicticus*, *Scrisoarea lui Barnaba* și *Păstorul lui Herma* sunt incluse ca părți ale Noului Testament (*Noua Enciclopedie Britannica*, vol. 14, p. 814).

⁹ În versiunea King James a Bibliei, putem citi cu privire la scopul creării în **Apocalipsa după Ioan, 4:11: „Vrednic ești Doamne și Dumnezeu nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile și pentru Mulțumirea Ta sunt și au fost făcute!”** Acest verset este retradus în versiunea Standard Revizuită ca: „Vrednic ești Doamne și Dumnezeu nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile și prin Voia Ta stau în ființă și au fost făcute!”

În Epistola apostolului Pavel către Coloseni, acesta explică faptul că lumea a fost creată pentru Isus (Pacea fie asupra sa!): „¹⁵**El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, Cel întâi născut din toată zidirea. ¹⁶ Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în Ceruri și pe Pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El.” [Coloseni, 1:15-16]**

Întruparea lui Dumnezeu

Cel mai probabil, singurul concept pe care majoritatea creștinilor îl privesc ca fiind scopul creării omenirii este acela conform căruia Dumnezeu a devenit om doar pentru a muri mai apoi de mâna oamenilor drept ispășire pentru păcatul lor originar, moștenit de la Adam (Pacea fie asupra sa!) și urmașii săi. Conform lor, acest păcat a devenit atât de mare încât niciun act de ispășire sau căință nu îl putea șterge. Dumnezeu este „atât de Bun” încât omul păcătos nu poate sta în fața Lui. Prin urmare, doar sacrificiul Lui Însuși putea salva omenirea de păcat.

Conform Bisericii, credința în acest mit creat de om a devenit singura sursă de ispășire. În consecință, scopul creștin al creării a devenit recunoașterea „sacrificiului divin” și acceptarea lui Isus Hristos (Pacea fie asupra sa!) drept Domnul Dumnezeu. Acest lucru poate fi dedus din următoarele cuvinte atribuite lui Isus (Pacea fie asupra sa!) în Evanghelia după Ioan:

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” [Ioan, 3:16]

Însă, dacă acesta este scopul creării și condiția necesară pentru viața veșnică, de ce nu a fost predicat de către Profeții anteriori (Pacea fie asupra lor!)? De ce nu a devenit Dumnezeu om în timpul lui Adam (Pacea fie asupra sa!) și a urmașilor săi, astfel încât întreaga omenire să fi avut o șansă egală pentru a își îndeplini scopul existenței și pentru a obține viața veșnică? Sau cei de dinainte de Isus (Pacea fie asupra sa!) aveau un alt scop al existenței? Chiar și oamenii din zilele noastre, cărora Dumnezeu nu le-a oferit șansa de a îl cunoaște pe Isus (Pacea fie asupra sa!), nu au nicio șansă de a își îndeplini presupusul scop al creării. Așadar, un astfel de scop este în mod cert prea limitat pentru a îndeplini nevoia omenirii.

Totul este Dumnezeu

Scripturile hinduse ne învață că sunt mai mulți zei, întrupări ale unor dumnezei, fațete ale lui Dumnezeu și că totul este Dumnezeu, Brahman. În ciuda faptului că sinele (*atman*) tuturor ființelor este, de fapt, Brahman, sistemul opresiv al castelor a evoluat, iar Brahmanii, casta preoțească, posedă o supremație spirituală dobândită la naștere. Ei sunt predicatori ai Vedelor¹⁰ și reprezintă idealul de puritate rituală și de prestigiu social. Pe de altă parte, casta *Sudra* nu are statut religios și singura îndatorire în această viață a celor care aparțin de această castă este aceea de „a le servi în mod umil”¹¹ pe celelalte trei caste și pe miile lor de subcaste.

Conform filosofilor moniști hinduși, scopul omenirii este acela de a își îndeplini propria divinitate și – urmând o cale (*marga*) a emancipării (*moksha*) obținute în urma ciclului renașterii – reabsorbția sufletului uman (*atman*) în ultima realitate, *Brahman*. Pentru cei care urmează calea *bhakti*¹², scopul este acela de a Îl iubi pe Dumnezeu, deoarece El a creat omenirea pentru a se bucura de o relație, la fel cum un tată se bucură de copiii săi (*Srimad Bhagwatam*). Pentru hindușii de

¹⁰ *Vedele* înseamnă, literal, „cunoaștere”, și este un termen colectiv pentru Scripturile sacre revelate direct (*sruti*: auzite) ale hinduismului. Toate celelalte scrieri – în care se regăsesc doctrinele și practicile actuale ale hinduismului – sunt recunoscute ca fiind scrise de către ființe umane, fapt pentru care sunt clasificate ca fiind *smriti* (amintite) (*Noua Enciclopedie Britannica*, vol. 20, p. 530).

¹¹ *Manava Dharmasastra*, 1.91 (*Noua Enciclopedie Britannica*, vol. 20, p. 553)

¹² Calea devoțiunii față de un Dumnezeu personal, acea cale în care *murtis* (idolii) sunt adorați cu speranța ajungerii în *krishnaloka* (o planetă spirituală) în viețile viitoare.

rând, principalul scop al acestei vieți lumești este acela de a se supune unor îndatoriri sociale și ritualice, precum și unor norme tradiționale de conduită specifice propriei caste – calea *karma*¹³.

În ciuda faptului că mare parte a religiei textelor vedice, care se învârt în jurul ritualelor de sacrificiu prin ardere, a fost umbrată de doctrinele și practicile hinduse ce se regăsesc în alte texte, autoritatea supremă și sacralitatea Vedelor rămân un principiu central al tuturor sectelor și tradițiilor hinduse.

Vedele sunt compuse din patru colecții, cea mai veche dintre acestea fiind *Rig Veda* („Înțelepciunea versetelor”). În aceste texte, Dumnezeu este descris în cei mai confuzi termeni. Religia reflectată de *Rig Veda* este un politeism plin de zeități împăciuitoare, asociate cu cerul și cu atmosfera, cele mai importante dintre acestea fiind *Indra* (zeul Cerurilor și al furtunii), *Baruna* (păzitorul ordinii cosmice), *Agni* (focul de sacrificiu) și *Surya* (Soarele). Apoi, în textele vedice de mai târziu, interesul cu privire la zeii rigvedici timpurii scade și politeismul începe să fie înlocuit de un panteism dedicat lui *Prajapati* (Domnul creaturilor), care este Totul. În *Upanișade* (învățăturile secrete cu privire la ecuațiile cosmice), *Prajapati* se contopește cu conceptul de *Brahman*, realitatea supremă și esența Universului, înlocuind orice altă personificare specifică și transformând, astfel, mitologia în filosofie abstractă¹⁴.

Dacă singurul lucru pe care oamenii l-ar fi putut alege pentru călăuzire ar fi fost conținutul acestor Scripturi, atunci o persoană ar fi ajuns la concluzia că Dumnezeu S-a ascuns atât pe Sine, cât și scopul creării omenirii.

Allah (Dumnezeu) nu este un Creator de confuzii și nici nu își dorește să creeze dificultăți pentru omenire. De aceea, El a

¹³ *Noua Enciclopedie Britannica*, vol. 20, p. 520

¹⁴ *Noua Enciclopedie Britannica*, vol. 20, pp. 529-530

revelat ultimul Său Cuvânt omenirii acum mai bine de o mie patru sute de ani, asigurându-Se că acesta va fi preservat în mod perfect pentru toate generațiile de oameni care urmează să se nască. În această Scriptură finală, Nobilul Coran, Allah (Dumnezeu) a revelat scopul pentru care omenirea a fost creată prin intermediul ultimului Său Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), clarificând toate detaliile pe care omul le poate înțelege. Bazându-ne pe Această Revelație (Coranul) și pe explicațiile profetice (*Sunnah*), în paginile următoare vom analiza răspunsurile precise la întrebarea:

„De ce a creat Allah omul?”

De ce a creat Allah?

Din perspectiva divină, o întrebare încă și mai importantă trebuie să fie pusă: „*De ce a creat Allah?*”. Această întrebare trebuie adresată, deoarece omenirea nu este, în realitate, cea mai măreață dintre creații. Allah Preaînaltul spune în Capitolul *Ghāfir* din Revelația finală:

„Cu adevărat, crearea Cerurilor și a Pământului este mai mare decât crearea oamenilor, dar cei mai mulți oameni nu știu.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 40:57]

Modul de formare al ființelor umane este de departe mult mai puțin complex decât modul de formare al Universului în care acestea trăiesc. Cu toate acestea, foarte puține persoane reflectează la acest aspect. Datorită aparentei supremații a omului față de celelalte creaturi de pe Pământ, a călătoriei sale în spațiu și a progresului continuu al tehnologiei și al științei sale, acesta devine tot mai arogant odată cu trecerea timpului, considerându-se a fi cel mai mare lucru din această lume. Este demn de remarcat faptul că toate descoperirile minunate ale omenirii nu sunt legate de ființele umane, ci de ceea ce le înconjoară. Astfel, eforturile umane tind să se concentreze pe lumea materială mai degrabă decât pe ființele umane. În acest verset, Allah Cel Atotputernic îi aduce pe oameni înapoi la statutul lor real din această lume. Omenirea nu este nimic altceva decât o mică parte a existenței, care a rezultat din Actul miraculos al creării divine. Astfel, pentru a înțelege de ce Allah Preaînțeleptul a creat omenirea, trebuie să răspundem întâi la o întrebare și mai importantă decât cea referitoare la de ce a creat Allah.

Creatorul

Creația este în mod esențial un rezultat al Atributului Divinității de a fi Creatorul. Un creator care nu creează nu este nimic altceva decât o contradicție în termeni. Aceasta nu înseamnă, însă, că Allah Cel Atotputernic are nevoie de creația Sa, căci El este departe de orice nevoie. Creația este cea care are nevoie de El, însă, la fel cum măreția unui scriitor se poate observa în scrierile sale, Perfecțiunea Atributului divin de a fi Creatorul se manifestă în creație. Puterea de a crea în adevăratul sens al cuvântului Îi aparține în totalitate doar lui Allah Cel Unic. Cu toate că oamenii își atribuie actul creării lor înșiși, ceea ce fac ei nu este cu adevărat o creație. Omenirea nu face nimic altceva decât să mânuiască ceea ce există deja – ceea ce a fost creat deja de către Allah Preaînțeleptul. O masă este făcută din lemn, care, la rândul lui, provine din niște copaci și este ținută la un loc cu ajutorul cuielor și al șuruburilor, care sunt făcute dintr-un metal ce provine de la niște roci. Ființele umane nu au creat copacii și rocile, ci, mai degrabă, toate creațiile umane pot fi urmărite până la elementele de bază pe care omenirea nu le poate crea. Chiar și artistul „creează” având la bază ceea ce a văzut. Nu este posibil să își imagineze ceea ce nu a perceput prin intermediul simțurilor. Astfel, toate ideile artiștilor sunt reflecții a ceea ce a fost deja creat. Doar Allah Preaînaltul creează din nimic.

Acest fapt fundamental a fost și este încă de neînțeles pentru unii. Anumiți filosofi din vremurile de demult și chiar din prezent, care nu au înțeles cum poate Allah Preaînaltul și Preaslăvitul să creeze din nimic, au pretins că lumea creată și ceea ce aceasta conține sunt, de fapt, părți ale lui Dumnezeu¹⁵.

¹⁵ Aceasta este, de asemenea, credința hindusă cu privire la Realitatea Supremă, *Brahman*. În ultimele zece cărți ale *Rig Veda*, în „*Imnul omului cosmic (Pirisasukta)*”, se spune că Universul a fost creat din părți ale trupului unui singur om cosmic (*Purusa*), al cărui trup a fost ars și dezmembrat în timpul sacrificiului primordial. Cele

Conform lor, aceasta înseamnă că Allah a luat o parte din El Însuși și a creat Universul. Această concluzie are la bază compararea lui Allah Preaînaltul cu omul, care poate „crea” doar modificând ceea ce există deja. Însă, Allah Preaînaltul neagă orice astfel de comparații care I-ar putea atribui limitări umane. În Capitolul *Ash-Shūrā* din Revelația Sa finală, El, Preaînaltul, spune:

„(...) Nu este nimic asemenea cu El (*nimeni nu are Calitățile Sale*). El este *As-Samī‘* (Cel care aude toate), *Al-Basīr* (Atoatevăzătorul).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 42:11]

Astfel, actul creării este o consecință a Atributului divin de a fi Creatorul. Allah Preaînaltul Se descrie pe Sine în numeroase versete coranice pentru a le clarifica oamenilor faptul că totul Îi aparține Lui, Unicul:

„Allah este Creatorul tuturor lucrurilor și El este peste toate *Chezaș!*” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 39:62]

„În vreme ce Allah v-a creat pe voi, precum și ceea ce faceți voi (*idolii pe care-i ciopliți*)?” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 37:96]

Omul trebuie să înțeleagă faptul că nimic nu are loc în acest Univers fără Permișiunea lui Allah Cel Atotputernic. Căutarea protecției împotriva răului sau a obținerii unui bine din orice altă sursă în afară de Allah Preaînaltul este o greșeală majoră. Din cauza ignoranței, mulți oameni încearcă să evite ghinionul și să atragă norocul prin intermediul a diferite talismane și

patru caste au apărut din trupul său: preotul (*Brahman*) din gura sa, războinicul (*Rajanya*) din brațele sale, agricultorul (*Vaisya*) din coapsele sale, iar servitorul (*Sudra*) din picioarele sale. (*Noua Enciclopedie Britannica*, vol. 20, p. 531)

amulete, al astrologiei, al chiromanției etc. Tocmai de aceea, în Revelația Sa finală, în Capitolul *Al-Falaq*, Allah Preaînaltul îi informează pe oameni să caute adăpost la El, Preaînaltul și Preaslăvitul, de rău:

„Spune (o, Mohammed): «Caut adăpost la (Allah) Stăpânul revărsatului zorilor ~ Împotriva răului (care poate veni de la orice) de la ceea ce El a creat.»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 113:1-2]

Allah Cel Atotputernic nu este rău, El este Bun. El, Preaînaltul, a creat o lume în care binele sau răul poate fi înfăptuit de către ființele umane, cărora le-a oferit această abilitate. Cu toate acestea, niciun bine și niciun rău nu poate avea loc în această lume fără Permisivitatea Lui. Tocmai din această cauză, este inutil să ne întoarcem spre alții în afară de El, Preaînaltul, pentru a căuta ajutor sau protecție:

„Nicio nenorocire nu lovește (pe cineva) decât cu Îngăduința lui Allah (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 64:11]

Încheietorul tuturor Profeților, Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), a elaborat mai târziu acest concept spunând:

„(...) să știi că, dacă întreaga omenire s-ar aduna ca să îți facă un bine, nu va putea să-l facă decât dacă Allah l-a prescris deja pentru tine. De asemenea, dacă întreaga omenire s-ar aduna ca să îți facă un rău, acesta nu te va atinge, cu excepția a ceea ce Allah a prescris deja împotriva ta (...)” (At-Tirmidhi și Ahmad)

Preamilostivul, Prea Iertătorul

În crearea omenirii, Atributele divine de Prea Iertător, Preamilostiv și Preabun se manifestă, la rândul lor. Ființele umane au fost create bune și pure, cu o fire înnăscută care poate face diferența dintre bine și rău. De asemenea, Allah Cel Atotputernic a creat oamenii cu dorințe, oferindu-le abilitatea fie de a își controla dorințele în conformitate cu Legea Divină, fie de a nu le controla și a le urma orbește. Allah Preaînaltul a creat oamenii știind că aceștia nu I se vor supune. De aceea, El, Preaînaltul, i-a învățat cum anume să se căiască și cum să se purifice apoi de păcatele lor, începând cu Profetul Adam (Pacea fie asupra sa!).

Adam și Eva (Pacea fie asupra lor!) sunt un model pe care întreaga omenire trebuie să îl urmeze. Ei au uitat Porunca lui Allah Cel Atotputernic și Satana (*Şeitan*) s-a jucat cu dorințele lor. După ce au dat dovadă de neascultare față de Allah Preaînaltul, s-au întors spre El cu căință, iar El, Prea Iertătorul, i-a iertat.

În neascultarea oamenilor și în întoarcerea lor către Allah Preamilostivul cu căință, Atributul Divin de Prea Iertător și de Preamilostiv se manifestă. Încheietorul tuturor Profetilor (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a informat pe adepții săi cu privire la această realitate spunând:

„(Jur) pe Cel în Mâna Căruia se află sufletul meu, dacă nu ați comite păcate, Allah v-ar înlocui cu oameni care păcătuiesc și care apoi caută Iertarea lui Allah, iar Allah i-ar ierta.” (Ahmad și Muslim)

Fiecare dintre cele 114 Capitoale ale Nobilului Coran, cu excepția unuia, începe cu formula: „În Numele lui Allah Ar-Rahman (Preamilostivul), Ar-Rahīm (Prea Îndurătorul)”, unde Atributele lui Allah de Preamilostiv, Prea Îndurător sunt subliniate pentru încuraja oamenii să nu dispare. Indiferent cât de mari sunt păcatele oamenilor, Allah Preaînaltul le poate ierta

dacă ființele umane se întorc spre El, Preaînaltul, cu căință sinceră. Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Allah, după ce a terminat creația, a scris în Cartea Sa, care se află deasupra Tronului Său: «Îndurarea Mea este mai mare decât Mânia Mea.»” (Al-Bukhari)

De asemenea, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Există o sută (de părți) ale Milei lui Allah și, dintre acestea, El a pogorât o parte asupra *djinnilor*, a oamenilor și a insectelor și datorită acesteia (această parte) ei se iubesc unii pe alții, arată bunătate unii față de alții și chiar și fiara își tratează puiul cu afecțiune, iar Allah a reținut nouăzeci și nouă de părți ale milei, cu care îi va trata pe robii Săi în Ziua Învierii.” (Muslim)

Dacă Allah Preaînaltul ar fi dorit, El i-ar fi creat pe oameni asemeni îngerilor (Pacea fie asupra lor!), care sunt incapabili să comită păcate. Însă, nu aceasta a fost Dorința Sa, din moment ce El, Preaînțeleptul, crease deja îngerii (Pacea fie asupra lor!). Ființele umane au fost create cu posibilitatea de a comite greșeli, la fel cum au fost create cu capacitatea de a își da seama de erorile lor și de a căuta Iertarea lui Allah Preamilostivul, moment în care Atributele Divine ale Milei și Iertării se manifestă.

Judecătorul Suprem

În judecarea omenirii de la finalul acestei lumi, Atributele Divine ale lui Allah de a fi Judecătorul Suprem și Cel Drept se manifestă, de asemenea. Conform Înțelepciunii Sale infinite, Allah Preaînaltul ar fi putut să creeze toți membrii rasei umane pe care avea să îi trimită pe Pământ și să îi plaseze pe unii în

Paradis și pe alții în Iad. Înainte de a crea omul, Allah Preaînaltul știa deja ce alegeri va face el în această viață, ce mijloace de subzistență și ce oportunități Îi va oferi și în ce stare, de credincios sau de necredincios, se va afla în momentul morții. Astfel, s-ar putea spune că, într-un anumit fel, unii oameni au fost creați pentru Paradis și alții pentru Iad. ‘Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!), soția Profetului, a relatat că el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„(...) Nu știi că Allah a creat Paradisul și că El a creat Iadul și că a creat locuitori pentru acesta (Paradis) și locuitori pentru acesta (Iad)?” (Muslim)

Dacă Allah Preaînțeleptul i-ar fi plasat imediat pe cei destinați Paradisului în Paradis, aceștia nu ar fi chestionat Hotărârea Domnului lor. Cei din Paradis ar accepta cu bucurie o viață eternă de binecuvântări și ar fi recunoscători pentru că nu au fost plasați în Iad. Pe de altă parte, cei care ar fi plasați imediat în Iad, ar întreba de ce. Ei s-ar simți nedreptățiți din cauza neștiinței lor cu privire la ceea ce ar fi făcut dacă ar fi locuit pe Pământ. Cei din Iad ar argumenta la nesfârșit că, dacă li s-ar fi dat șansa de a trăi pe Pământ, ei ar fi crezut și ar fi făcut fapte bune. De aceea, Allah Preaînaltul le permite oamenilor să își trăiască viețile pe Pământ și să își facă propriile alegeri, pe care oricum le-ar fi făcut, astfel încât fiecare dintre cei care intră în Iad să știe că l-au ales ei înșiși. Ei vor recunoaște Îndurarea lui Allah Preamilostivul în viețile lor și vor fi conștienți de păcatul lor în respingerea Semnelor Sale și a călăuzirii, acceptând Judecata Sa ca fiind Dreaptă și Desăvârșită. Cu toate acestea, ei vor cerși o altă șansă pentru a face bine în această viață, după cum spune Allah Preaînaltul în Capitolul *As-Sajdah*:

„Și de i-ai vedea tu pe nelegiuții atunci cu capetele plecate înaintea Domnului lor, zicând: «Domnul nostru, noi

am văzut și am auzit. Lasă-ne pe noi să ne întoarcem (la viața lumească), ca să săvârșim fapte bune, căci, cu adevărat, noi credem acum cu tărie (în Tine, în Carte, în Trimisul Tău și în răsplată)!» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 32:12]

Însă, dacă Allah Cel Atotputernic i-ar trimite înapoi în această lume, ei ar uita ceea ce au văzut în Iad, ar alege din nou răul și ar sfârși tot în Iad, la fel ca prima dată, după cum ne spune Allah Preaînaltul în Capitolul *Al-An 'ām*:

„(...) Și dacă s-ar întoarce (la viața pământească), ar reveni neîndoielnic la cele ce le-au fost oprite, căci, cu adevărat, ei sunt mincinoși.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 6:28]

Dragostea divină

Dragostea divină se manifestă în aducerea la viață a ființelor umane, fie acestea credincioase sau necredincioase, cu scopul de a se bucura de viață, chiar dacă aceasta durează pentru o scurtă perioadă de timp. De asemenea, aceasta poate fi observată în crearea Paradisului pentru cei care aleg dreptatea și binele peste rău. Allah Preaînaltul spune în Revelația Sa finală (Nobilul Coran) că îi iubește pe cei care fac bine (5:13), pe cei care sunt drepiți (5:42), pe cei evlavioși (9:4), pe cei răbdători (3:146), pe cei care își pun încrederea în El (3:159), pe cei care se întorc în mod constant către El cu căință și pe cei care se purifică (2:222). Pe de altă parte, prin intermediul Scripturilor și al Profetilor Săi (Pacea fie asupra lor!), Allah Preaînțeleptul Însuși este Cel care a definit pentru omenire noțiunile de bine, dreptate și evlavie. Astfel, cei care îi urmează pe Mesagerii lui Allah (Pacea fie asupra lor!) sunt cei mai iubiți de către El, Preaînaltul și Preaslăvitul.

În Capitolul *Al-‘Imrān*, Allah Preaînaltul l-a instruit pe Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să le spună următoarele lucruri celor credincioși:

„(...) (O, Profetule) Dacă Îl iubiți pe Allah cu adevărat, urmați-mă și Allah vă va iubi și vă va ierta păcatele voastre! (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:31]

Profetii (Pacea fie asupra lor!) trebuie să fie urmați nu numai în ceea ce privește actele obligatorii poruncite de către Allah Cel Atotputernic, ci și în dorința lor puternică de a realiza acte voluntare de adorare.

În plus, Dragostea divină se manifestă în Mila lui Allah și în Binecuvântările pe care El, Preaînaltul, le oferă în egală măsură celor care le merită și celor care nu. Însă, aceasta se manifestă în mod particular în Dorința Sa de a îi ierta pe toți cei care se întorc spre El cu căință sinceră. Încă de la crearea lui Adam și a Evei (Pacea fie asupra lor!), căința le-a fost oferită acestora cu scopul de a le șterge păcatele, acesta fiind un exemplu pentru toți oamenii care îi vor urma în această lume. Indiferent cât de mari sunt păcatele oamenilor, ușa căinței sincere rămâne deschisă până la finalul acestei lumi. Anas (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Allah Preaînaltul și Preaslăvitul a spus: «O, fiu al lui Adam, atât timp cât Mă vei implora și vei spera la iertarea Mea, Eu îți voi ierta orice. O, fiu al lui Adam, chiar dacă păcatele tale ar ajunge până la norii din Cer, dacă Îmi vei cere iertare pentru ele, Eu te voi ierta indiferent de ceea ce ai făcut. Așadar, o, fiu al lui Adam, dacă vii la mine cu păcate la fel de mărețe ca Pământul, apoi Mă întâlnești fără să Îmi fi asociat nimic în adorare, Eu îți voi acorda tot atâta iertare.»” (Ahmad și At-Tirmidhi)

Harul divin

În ceea ce îi privește pe oamenii din Paradis, trebuie știut faptul că aceștia nu vor intra acolo doar pe baza faptelor lor bune, doar Harul divin fiind cel care îi va ajuta în acest sens, după cum a spus Profetul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!):

„Faceți fapte bune în cel mai bun mod cu putință, cu sinceritate și moderație, și primiți veștile bune, însă nimeni nu va intra în Paradis doar datorită faptelor sale bune!» Ei (cei prezenți) l-au întrebat: «Nici măcar tu, o, Mesager al lui Allah?» El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspuns: «Nici măcar eu, cu excepția cazului în care Allah Își va revărsa Iertarea și Mila asupra mea.»» (Al-Bukhari și Muslim)

Într-o altă versiune, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a adăugat:

„(...) și țineți cont de faptul că cele mai iubite fapte de către Allah sunt cele făcute în mod constant, chiar dacă este vorba de ceva mic (ne semnificativ).» (Muslim)

Cu toate acestea, Harul divin nu este ceva arbitrar, ci acesta se bazează pe o credință corectă și pe înfăptuirea de fapte bune, după cum spune Allah Preaînaltul în Capitolul *Al-An'ām*:

„Acela care va veni (la Judecata de Apoi) cu o faptă bună va avea parte de zece asemenea ei, iar acela care va veni cu o faptă rea nu va fi răsplătit decât cu o faptă pe măsura ei. Dar nu li se va face nici o nedreptate!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 6:160]

Dacă Allah Preaînaltul ar judeca omenirea în mod strict, faptele bune ale fiecăruia dintre noi nu ar reuși să depășească faptele rele. Însă, Allah Preamilostivul Și-a manifestat Harul

prin faptul că a multiplicat valoarea faptelor bune, păstrând faptele rele la valoarea lor aparentă.

Astfel, prin Harul divin, adevărații credincioși intră în Paradis. Aceasta nu înseamnă că faptele lor nu au niciun rol, căci ele au un rol mareț, însă acestea nu reprezintă factorul determinant, Harul divin depășind toate acestea.

Așadar, crearea ființelor umane, greșelile și faptele bune pe care acestea le fac sunt toate manifestări ale Atributelor divine de Milă, Iertare și Dreptate, precum și ale Harului Său.

Omenirea nu trebuie să se întrebe de ce Allah Preaînaltul a ales să Își manifeste Atributele în acest fel, ci ea poate doar să creadă că acest lucru este cel mai bun pentru ea și aceasta deoarece Allah Se descrie ca fiind Preaînțeleptul și Atoateștiutorul. Oamenii pot înțelege doar ceea ce Allah Preaînaltul a ales să le reveleze:

„(...) Și ei nu pricep nimic din Știința Sa în afară de ceea ce El voiește (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:255]

Din această cauză, ei nu ar trebui să încerce să se pună pe același plan cu Allah Cel Atotputernic. Dacă El, Preaînțeleptul, a ales să îi spună omenirii de ce a hotărât să facă un anumit lucru, aceasta nu înseamnă că ființele umane trebuie să se întrebe de ce a hotărât El ceea ce a hotărât. Astfel de întrebări nu au o finalitate, fapt pentru care se află dincolo de țelul omenirii. Ființele umane sunt cele care, în Ziua Judecării, vor fi întrebate cu privire la faptele și intențiile lor, nu El, Preaînaltul și Preaslăvitul. În Capitolul *Al-Anbiyā*, Allah Preaînaltul vorbește despre acest fapt:

„El (Allah) nu este întrebat despre ceea ce face (deoarece El este Stăpânul Suprem), pe când ei (robii Săi) vor fi întrebați.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 21:23]

Ibn ‘Abbas (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus cu privire la acest subiect:

„Reflecțați asupra creației lui Allah, dar nu reflecțați asupra lui Allah.” (Abu Nu‘aim, clasificat *sahih* de către Al-Albani în *Sahih Al-Jam‘* și în *Silsila Dhahabia*’)

A reflecta asupra realității lui Allah Preaînaltul înseamnă să reflectezi asupra infinitului, iar, dacă mintea este ezitantă atunci când reflectează cu privire la limitele finite ale Universului, la galaxiile și la stelele din interiorul acestuia, ea va deveni încă și mai confuză atunci când încearcă să înțeleagă increatul.

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ne-a avertizat cu privire la faptul că forțele satanice vor încerca să inculce îndoieli în mințile credincioșilor prin dorința acestora de a adresa întrebări lipsite de răspuns cu privire la Allah Cel Atotputernic. Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Șeitan vine la unul dintre voi și îl întreabă: «Cine a creat cutare și cutare?», până când întreabă: «Cine L-a creat pe Allah?» Astfel, atunci când el îi șoptește cuiva o astfel de întrebare, el trebuie să caute adăpost la Allah și să renunțe la astfel de gânduri.” (Al-Bukhari și Muslim)

De ce a creat Allah Preaînaltul omenirea?

Din perspectiva umană, întrebarea „*De ce a creat Allah omul?*” implică întrebarea „*Cu ce scop a fost omul creat?*”. În Revelația finală (Nobilul Coran), această întrebare a primit un răspuns care nu lasă loc la niciun fel de ambiguitate.

Prima dată, Allah Preaînaltul spune că fiecare ființă umană se naște cu firea înnăscută a conștiinței de Allah. În Capitolul *Al-A'raf*, El, Preaînaltul și Preaslăvitul, spune:

„Și (amintiți-vă) când Domnul tău a scos urmași din fiii lui Adam, din coastele lor, și le-a cerut să mărturisească ei înșiși, (zicându-le): «Nu sunt Eu Domnul vostru?», au răspuns ei: «Ba da, facem mărturie!», pentru ca voi să nu spuneți în Ziua Învierii: «Noi am fost fără grijă de aceasta!» ~ Sau să nu spuneți «Părinții noștri au fost politeiști mai înainte, iar noi suntem urmași după ei. Vrei Tu să ne pierzi pentru ceea ce au făcut cei mincinoși?»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 7:172-173]

Profetul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a explicat faptul că, atunci când Allah Preaînaltul l-a creat pe Adam (Pacea fie asupra sa!), El a primit un angajament de la acesta într-un loc numit *Na'mān*, în cea de a noua zi a celei de a douăsprezecea luni (cunoscută sub numele de ziua de *Arafah*). Apoi, El, Preaînaltul, i-a extras din Adam (Pacea fie asupra sa!) pe toți descendenții săi, care se vor naște până la finalul lumii, generație după generație, după care i-a răspândit, primind un angajament de la ei, de asemenea. Allah Preaînaltul a vorbit cu ei față în față, făcându-i să mărturisească faptul că

El este Domnul lor¹⁶. Din această cauză, fiecare ființă umană este responsabilă de credința sa în Allah Preaînaltul, fapt care este imprimat în fiecare suflet. Aceasta este firea înăscută a omului, iar pe baza ei Allah Preaînaltul a definit scopul creării omenirii în *Capitolul Adh-Dhāriyāt*:

„Eu nu i-am creat pe djinni¹⁷ și oameni decât pentru ca ei să Mă adore.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 51:56]

Astfel, principalul scop pentru care oamenii au fost creați este adorarea lui Allah. Cu toate acestea, El, Preaînaltul, nu are nevoie de adorarea oamenilor și nu i-a creat din cauză că exista o anumită nevoie în acest sens din partea Lui. Dacă nici măcar un singur om nu L-ar adora pe Allah, Gloria Sa nu ar fi diminuată în niciun fel, iar dacă întreaga omenire L-ar adora, aceasta nu I-ar spori Slava în vreun fel. Allah este Perfect și nu are niciun fel de nevoi, spre deosebire de ființele create, care au o infinitate de nevoi. În consecință, nu Allah are nevoie de adorare, ci oamenii au nevoie să Îl adore pe El.

Semnificația termenului de „adorare”

Pentru a înțelege de ce oamenii au nevoie să Îl adore pe Allah Preaînaltul, trebuie mai întâi să înțelegem semnificația termenului de „adorare”. Acesta provine de la „*a adora*” și înseamnă „*slăvirea unei divinități, venerare, cinstire, divinizare*”. Conform acestei semnificații, omul este instruit să

¹⁶ Conform unei relatări de la Ahmad, clasificată *sahih* de către Al-Albani în *As-Silsilah As-Sahihah*, vol. 4, p.158, nr. 1623

¹⁷ *Djinnii* sunt parte din lumea invizibilă și au fost creați de către Allah din foc. Ei au primit de la Allah liber arbitru, asemeni ființelor umane, fapt pentru care unii sunt credincioși, iar alții nu. Cei răi dintre ei sunt numiți adesea demoni, spirite rele, diavoli etc.

își arate recunoștința față de Allah Preaînaltul prin slăvirea Lui, după cum spune El, Preaslăvitul, în Capitolul *An-Nasr* din Nobilul Coran:

„Atunci slăvește-L și preamărește-L pe Domnul tău (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 110:3]

Prin slăvirea lui Allah Preaînaltul, omul alege să fie în armonie cu restul creației, care Îl preamărește în mod natural pe Creatorul său. Allah Preaînaltul vorbește despre acest subiect în numeroase versete coranice, precum cel din Capitolul *Al-Isrā*:

„Îl preamăresc cele șapte Ceruri și Pământul și cei care se află în ele și nu este nimic care să nu-L preamărească și să nu-I aducă laude¹⁸, însă voi nu pricepeți preamărirea lor (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 17:44]

În limba arabă, limba Revelației finale (Nobilul Coran), adorarea este numită *‘ibādah*, termen aflat într-o strânsă legătură cu acela de *‘abd*, care înseamnă „*sclav, rob*”. Un sclav este cel de la care se așteaptă să facă tot ceea ce dorește stăpânul său. În consecință, conform Revelației finale, adorarea înseamnă „*supunerea totală în fața Voinței lui Allah*”. Aceasta a fost esența Mesajului adus de toți Profetii (Pacea fie asupra lor!) trimiși de Allah omenirii.

Spre exemplu, acest sens al adorării a fost exprimat în mod categoric de către Profetul Isus (Pacea fie asupra sa!) în Evanghelia după Matei:

„Nu oricine-Mi zice: «Doamne, Doamne!» va intra în Împărăția Cerurilor, ci cel ce face Voia Tatălui Meu care este în Ceruri.” [Matei, 7:21]

¹⁸ Tunetul este descris ca slăvind-L pe Allah în 13:13, la fel și ziua și noaptea în 21:20 și munții în 38:18.

Trebuie subliniat faptul că termenul de „Voia” din versetul de mai sus înseamnă „ceea ce dorește Allah ca oamenii să facă” și nu „ceea ce permite Allah ca oamenii să facă” și aceasta deoarece nimic nu se întâmplă cu creația în afară de ceea ce dorește (permite) Allah. „Voia lui Allah” este conținută în Legile divine revelate, cele pe care Profetii (Pacea fie asupra lor!) le-au predicat adeptilor lor. Astfel, supunerea în fața Legii divine este baza adorării. În acest sens, slăvirea devine, la rândul ei, adorare, căci acesta este momentul în care oamenii aleg să se supună Poruncilor lui Allah Preaînaltul.

Nevoia de adorare

De ce au nevoie oamenii să Îl slăvească și să Îl adore pe Allah prin supunerea față de Legile divine revelate? Răspunsul este că supunerea față de Legile divine reprezintă cheia succesului atât din această viață, cât și din Viața de Apoi.

Primele ființe umane, Adam și Eva (Pacea fie asupra lor!), au fost create și au locuit în Paradis, după care au fost scoase din acesta din cauza faptului că nu s-au supus Legii divine. Singura modalitate prin care oamenii se pot reîntoarce în Paradis este prin intermediul supunerii față de Lege.

S-a relatat că Isus, Mesia (Pacea fie asupra sa!), a spus în Evanghelia după Matei că supunerea față de Legile divine este cheia spre Paradis:

„Atunci s-a apropiat de Isus un om și I-a zis: «Învățătorule, ce bine să fac, ca să am viața veșnică?» ~ El i-a răspuns: «De ce mă întrebi: „Ce bine?” Binele este Unul singur. Dar dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile.»”
[Matei, 19:16-17]

De asemenea, tot în Evanghelia după Matei s-a relatat că Isus Hristos (Pacea fie asupra sa!) a insistat asupra supunerii stricte față de porunci spunând:

„Așa că, oricine va strica una din cele mai mici din aceste porunci și va învăța pe oameni așa, va fi chemat cel mai mic în Împărăția Cerurilor; dar oricine le va păzi și va învăța pe alții să le păzească, va fi chemat mare în Împărăția Cerurilor.” [Matei, 5:19]

Legile divine reprezintă sursa călăuzirii pentru omenire în toate aspectele vieții. Acestea definesc binele și răul și le oferă oamenilor un sistem complet care să le organizeze toate chestiunile. Doar Creatorul știe ceea ce este cel mai bine și benefic și ce nu pentru creația Sa.

Legile divine poruncesc și interzic numeroase fapte și substanțe cu scopul de a proteja spiritul și trupul uman, precum și întreaga societate de rău. Astfel, pentru ca oamenii să își îndeplinească potențialul trăind vieți guvernate de dreptate, ei trebuie să Îl adore pe Allah prin supunerea față de Poruncile Sale.

Pomenirea lui Allah

Toate actele de adorare conținute în Legile divine au fost instituite pentru a îi ajuta pe oameni să Îl pomenească pe Allah. Este natural ca, uneori, ființele umane să uite chiar și cele mai importante lucruri, căci ele ajung să fie atât de absorbite de îndeplinirea nevoilor lor materiale încât uită de nevoile lor spirituale. Astfel, rugăciunile obligatorii au fost poruncite pentru ca ziua unui credincios adevărat să fie organizată în jurul pomenirii lui Allah, legând nevoile spirituale de cele materiale zilnice. Așadar, nevoia zilnică de a mânca, a bea sau a dormi este legată de nevoia zilnică de a reînnoi legătura omului cu

Allah. Cu privire la rugăciunea rituală, Allah Preaînaltul spune în Revelația Sa finală, în Capitolul *Tā-Hā*:

„Cu adevărat, Eu sunt Allah și nu există altă divinitate demnă de adorare în afară de Mine! Așadar, venerează-Mă (numai pe Mine) și împlinește rugăciunea (*as-salāh*), pentru pomenirea Mea (pentru a Mă pomeni pe Mine cu inima, cu limba și cu toată ființa ta)!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 20:14]

Cu privire la post, Allah Preaînaltul spune în Capitolul *Al-Baqarah*:

„O, voi cei care credeți, v-a fost statornicit vouă postul (*as-siyam*) (postul în religia islamică are o altă accepțiune decât în celelalte credințe. El constă în abținerea de la mâncare, băutură, fumat și relații sexuale și evitarea oricăror altor acte susceptibile de a-l anula, de la revărsatul zorilor până la apusul soarelui, în tot cursul lunii Ramadan - a 9-a lună a calendarului musulman lunar. După asfințitul soarelui, până la revărsatul zorilor, se duce o viață normală.), așa cum le-a fost prescris și celor dinaintea voastră - Poate că veți fi cu frică (vă va spori teama și conștiința de Allah)!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:183]

Credincioșii sunt încurajați să Îl pomenească pe Allah Preaînaltul pe cât de mult este posibil. Cu toate că moderația este încurajată de către Legea divină în toate sferele vieții, fie că este vorba de cea materială sau de cea spirituală, atunci când vine vorba de pomenirea lui Allah Preaînaltul se face o excepție. Prin urmare, în Capitolul *Al-Aḥzāb* din Revelația finală, Allah Cel Atotputernic le cere credincioșilor să Îl pomenească pe Allah pe cât de mult este posibil:

„O, voi cei care credeți, pomeniți-L pe Allah mereu!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 33:41]

Pomenirea lui Allah Preaînaltul este puternic încurajată deoarece, în general, păcatul este comis atunci când Allah este uitat. Forțele răului acționează mult mai liber atunci când conștiința de Allah este pierdută. De aceea, Șeitan încearcă să umple mințile oamenilor cu gânduri și dorințe irelevante, astfel încât să îi determine pe aceștia să uite de Allah Preaînaltul. Odată ce Allah este uitat, oamenii se implică în mod deliberat în comiterea de acțiuni depravate. Nobilul Coran, Revelația finală, aduce în discuție acest fenomen în Capitolul *Al-Mujādilah*:

„Șeitan (Satana) a pus stăpânire pe ei. Așadar, el i-a făcut pe ei să uite de *dhikr Allah* (pomenirea lui Allah). Aceștia sunt ceata lui Șeitan (Satana). Cu adevărat, cei din ceata lui Șeitan (Satana, cei care îl urmează), aceia vor fi cei învinși!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 58:19]

Prin intermediul Legii divine, Allah Preaînaltul a interzis substanțele amestecate și jocurile de noroc și aceasta, în principal, din cauză că ele conduc ființele umane la uitarea Sa. Minte și trupul uman devin dependente de droguri și de jocurile de noroc cu ușurință. Odată dependent, dorința omului de a fi în mod continuu stimulat de acestea îl va conduce la toate formele de depravare și violență. Allah Preaînaltul spune în Capitolul *Al-Mā'idah* din Revelația Sa finală:

„Doară Șeitan dorește să semene între voi dușmănie și ură, prin vin și prin jocul de noroc, și să vă abată de la pomenirea lui Allah și de la rugăciune (*as-salāh*). Oare nu vă veți opri voi (de la acestea)?” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:91]

Prin urmare, omul trebuie să Îl pomenească pe Allah Cel Atotputernic pentru propria sa ispășire și dezvoltare. Toate ființele umane au momentele lor de slăbiciune, în care comit păcate. Dacă nu ar avea mijloace prin care să Îl pomenească pe Allah Preaînaltul, cu fiecare păcat comis, ele s-ar adânci tot mai

mult în depravare. Însă, aceia care urmează Legea divină își vor aminti în permanență de pomenirea lui Allah Preaînaltul, fapt care le va oferi șansa de a se căi și corecta. Revelația finală (Nobilul Coran) descrie cu acuratețe acest proces în Capitolul *Al-‘Imrān*:

„Și pe cei care, dacă au săvârșit o faptă josnică (*păcat mare*) sau au fost nedreți cu propriile lor suflete (*prin săvârșirea de păcate*), își aduc aminte de (*Măreția lui*) Allah și cer iertare pentru păcatele lor (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:135]

Religia islamică

Sistemul de adorare complet disponibil astăzi pentru ființele umane este cel care poate fi găsit în religia islamică. Însuși numele său – „*islam*” – înseamnă „*supunere față de Voia lui Allah*”. Chiar dacă, în general, se face referire la ea ca fiind „cea de a treia dintre cele trei credințe monoteiste”, ea nu este deloc o religie nouă, ci este religia adusă pentru omenire de către toți Profetii lui Allah (Pacea fie asupra lor!).

Islamul a fost religia lui Adam, Avraam, Moise și Isus (Pacea fie asupra lor!). Allah Preaînaltul aduce în discuție această temă în Revelația Sa finală, spunând cu privire la Profetul Avraam (Pacea fie asupra sa!):

„Avraam nu a fost nici iudeu, nici creștin. El a fost credincios adevărat și întru totul supus lui Allah (*musulman*), și nu a fost dintre cei care-I fac semeni.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:67]

Din moment ce Allah este Unul Singur și omenirea este tot una singură, și religia pe care El, Preaînțeleptul, a poruncit-o pentru ființele umane este una singură. El, Preaînaltul și Preaslăvitul, nu a trimis o religie pentru evrei, una pentru

indieni, o alta pentru europeni etc. Nevoile spirituale și sociale ale oamenilor sunt uniforme, iar natura umană nu s-a schimbat de la crearea primului bărbat și a primei femei. De aceea, nicio altă religie nu este acceptată de Allah în afară de islam, după cum spune clar în Capitolul *Al- 'Imrān* din Revelația Sa finală:

„Cu adevărat, (unica) religie acceptată de Allah este islamul (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:19]

„Acela care dorește o altă religie decât islamul, nu-i va fi acceptată, și el se va afla în Lumea de Apoi printre cei pierduți.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:85]

Fiecare acțiune este un act de adorare

În sistemul islamic, fiecare acțiune umană poate fi transformată într-un act de adorare. De fapt, Allah Preaînaltul le poruncește credincioșilor să își dedice întreaga viață Lui. În Capitolul *Al-An 'ām*, El, Preaînaltul, spune:

„Spune (o, Mohammed, credincioșilor): «Într-adevăr, rugăciunea mea, sacrificiul meu, viața mea și moartea mea Îi aparțin lui Allah, Stăpânul lumilor!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 6:162]

Cu toate acestea, pentru ca actul de adorare să fie acceptat de către Allah Preaînaltul, acesta trebuie să îndeplinească două condiții fundamentale:

1. acțiunea trebuie să fie făcută cu sinceritate doar de dragul lui Allah Preaînaltul, iar nu pentru recunoaștere sau lauda ființelor umane. Credinciosul trebuie să aibă conștiință de Allah de fiecare dată când îndeplinește o anumită acțiune, asigurându-se că nu realizează ceva interzis de El, Preaînaltul și Preaslăvitul, sau de ultimul Său Mesager (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Pentru a facilita transformarea faptelor lumești în acte de adorare, Allah Preaînțeleptul l-a învățat pe ultimul Său Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să le prescrie oamenilor scurte rugă care pot fi rostite înainte de cele mai simple dintre fapte. Astfel, cea mai scurtă rugă ce poate fi folosită în orice circumstanță este „**Bismi-Llah** (În Numele lui Allah)”. Cu toate acestea, sunt multe alte rugă, fiecare dintre acestea fiind prescrise pentru anumite ocazii. Spre exemplu, de fiecare dată când o nouă îmbrăcăminte este purtată, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a instruit pe adepții săi să spună:

„«Allāhumma lakal-hamdu, Anta kasau-tanihi, as'aluka khairahu wa khaira ma suni'a lahu, wa a'ūdhu Bika min sharrihi wa sharri ma suni'a lahu» (O, Allah! Ție Ți se cuvine toată lauda, Tu m-ai îmbrăcat, Îți cer binele din ea și binele pentru care a fost făcută și caut adăpost la Tine de răul ei și de răul pentru care a fost făcută!)” (Abu Dawud și At-Tirmidhi)

2. acțiunea trebuie făcută în conformitate cu Tradiția profetică, numită în limba arabă *Sunnah*. Toți Profetii (Pacea fie asupra lor!) i-au instruit pe adepții lor să urmeze calea lor, deoarece ei au fost călăuziți de către Allah Preaînaltul. Tot ceea ce au predicat au fost Adevăruri revelate divin și numai cei care le-au urmat calea și au acceptat Adevărurile lor vor moșteni viața cea veșnică din Paradis. În acest context, Profetului Isus (Pacea fie asupra sa!) i-au fost atribuite următoarele cuvinte în Evanghelia după Ioan:

„(...) Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.” [Ioan, 14:6]

În mod similar, ‘Abd Allah ibn Ma’sud (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat:

„Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a trasat o linie în fața noastră și apoi a spus: «Aceasta este Calea lui Allah.», după care a desenat mai multe linii în dreapta și în stânga acesteia și a spus: «Acestea sunt alte căi și pe fiecare dintre ele este un Șeitan care îi cheamă pe oameni.» Apoi a recitat: «Și acesta este Drumul Meu drept! Deci urmați-l și nu urmați căile care vă abat de la drumul Lui (religia islamului)! Acestea vi le-a poruncit; poate că voi veți fi cu frică!» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 6:153]” (Ahmad, An-Nasa’i și Ad-Darimi, clasificat *sahih* de către Ahmad Shākir în *Al-Musnad*, vol. 6, pp. 89-90)

Astfel, singura modalitate acceptată de adorare a lui Allah Preaînaltul este cea care este în conformitate cu calea Profeților (Pacea fie asupra lor!). Din această cauză, inovația în chestiunile religioase este considerată de către Allah Preaînaltul a fi unul dintre cel mai rău dintre toate relele. De asemenea, s-a relatat că Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„(...) cele mai rele chestiuni sunt inovațiile (în religie), iar fiecare inovație este o deviere și fiecare deviere duce la Focul Iadului.” (Ibn Khuzaimah)

Inovația în religie este ceva interzis și neacceptat de către Allah Preaînaltul. ‘Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!) a relatat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Cel care aduce o inovație în această chestiune a noastră (adică islamul), care nu este parte a acesteia, va avea aceasta respinsă (de către Allah).” (Al-Bukhari și Muslim)

Astfel, totalmente din cauza inovațiilor, Mesajele primilor Profeți (Pacea fie asupra lor!) au fost distorsionate, fapt ce a condus la apariția numeroaselor religii false care există astăzi.

Regula generală care trebuie urmată astfel încât să poată fi evitată orice inovație în religie este aceea conform căreia toate formele de adorare sunt interzise cu excepția celor prescrise în mod specific de către Allah Preaînaltul și transmise oamenilor de către adevărații Săi Mesageri (Pacea fie asupra lor!).

Cea mai bună creație

Cei care cred într-un Singur Dumnezeu, Allah, Care nu are parteneri sau urmași, și îndeplinesc fapte bune (în conformitate cu principiile menționate anterior) devin coroana întregii creații. Cu toate că oamenii nu sunt cea mai măreață dintre creațiile lui Allah, ei au potențialul de a deveni cea mai bună creație a Sa. Allah Preaînaltul afirmă acest lucru în Capitolul *Al-Bayynah*:

„Cu adevărat, cei care cred (în Unicitatea lui Allah și în Mesagerul Său, Mohammed) și fac fapte bune, aceia sunt cei mai buni dintre toate făpturile.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 98:7]

Cel mai mare păcat

Cel mai mare păcat pe care ființa umană îl poate comite este acela de a contrazice scopul pentru care a fost creată. ‘Abd Allah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a răspuns atunci când l-a întrebat care este cel mai mare păcat în fața lui Allah Preaînaltul:

„A Îi asocia pe altcineva lui Allah (a Îi face parteneri), pentru că El este Unicul care te-a creat.” (Al-Bukhari și Muslim)

A îi adora pe alții în locul lui Allah, fapt numit *shirk* în limba arabă, este singurul păcat de neiertat. Dacă o persoană

moare fără a se fi căit anterior pentru păcatele sale, este posibil ca Allah Prea Iertătorul să i le ierte pe toate, cu excepția *shirk*-ului. În acest sens, Allah Preaînaltul spune în Capitolul *An-Nisā'*:

„Cu adevărat, Allah nu iartă să I se facă vreun părtaș. Afară de aceasta, El iartă cui voiește (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:48]

A îi adora pe alții în locul lui Allah implică, în mod esențial, conferirea Atributelor Creatorului creației Sale. Fiecare sectă sau religie (alta decât islamul) face acest lucru într-un fel sau altul. Un mic grup, dar extrem de vocal de-a lungul veacurilor, chiar a negat existența lui Allah Preaînaltul¹⁹. Pentru a își justifica respingerea Creatorului, ei au trebuit să pretindă în mod illogic că această lume nu are niciun fel de început. Pretinderea lor este absurdă, deoarece fiecare dintre părțile vizibile ale acestei lumi are propriul început în timp, fapt care ne conduce la concluzia logică conform căreia suma tuturor acestor părți are, la rândul ei, un început. În plus, este logic să presupunem că orice a condus la crearea acestei lumi nu putea nici să fie o parte a ei, nici să aibă un început asemenea ei. Afirmația ateștilor conform căreia această lume nu are un

¹⁹ Referire la budismul hinayana (400-250 î. Hr.), primul și cel mai strict dintre cele două interpretări ale budismului, care a apărut după moartea lui Gautama Budha și care afirmă în mod clar că nu există niciun fel de Dumnezeu. La rândul său, jainismul organizat de Vardhamana afirmă că nu există niciun fel de Dumnezeu, ci numai suflete libere, care, conform învățăturilor lor, ating nemurirea și omnisciența. În secolele al XIX-lea și al XX-lea, mulți filosofi europeni au declarat ceea ce a ajuns să fie cunoscut ca filosofia morții lui Dumnezeu. Filosoful german, Philipp Mainlander (1841-1876), prusacul Friedrich Nietzsche (1844-1900), francezul Jean Paul Sartre (1905-1980) au afirmat cu toții că nu există Dumnezeu. (*Dicționarul filosofiei și al religiei*, pp. 72, 262-263, 327 și 508-509)

Început presupune că materia din care este făcut întreg Universul ar trebui să fie eternă, iar aceasta este o formă de *shirk*, deoarece Atributul lui Allah de a Fi fără a avea un început îi este oferită creației Sale.

Însă, de-a lungul timpului, numărul ateștilor puri a fost destul de mic și aceasta deoarece, în ciuda pretinderilor lor, ei știaau în mod instinctiv că Allah Preaînaltul există. Din această cauză, în pofida decadelor de îndoctrinare comunistă, majoritatea rușilor și a chinezilor a continuat să creadă în Allah. Creatorul Cel Atotputernic a evidențiat acest fenomen în Capitolul *An-Naml*, spunând:

„Și le-au tăgăduit ei (*semnele*), cu nedreptate și îngâmfare, măcar că sufletele lor erau convinse de ele (...)”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 27:14]

Pentru atești și materialști, viața nu are niciun alt scop cu excepția îndeplinirii propriilor dorințe. De aceea, dorințele lor devin, la rândul lor, dumnezei, cărora ei li se supun și pe care le ascultă, în loc să facă aceasta în fața Adevăratului și Unicului Dumnezeu, Allah Preaînaltul. În Capitolul *Al-Furqan*, El, Preaînaltul și Preaslăvitul, spune:

„Nu-l vezi pe acela care și-a luat pofta lui drept divinitate pentru el? (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 25:43]

Creștinii i-au conferit Profetului Isus Hristos (Pacea fie asupra sa!) Atributul Creatorului, prin transformarea lui în etern alături de Allah (Dumnezeu)²⁰, apoi, prin transformarea lui într-una dintre Personalitățile lui Allah (Dumnezeu), numindu-l „Dumnezeu Fiul”.

²⁰ **„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu (...) ~ Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr (...)”** [Ioan, 1:1-14]

Pe de altă parte, hindușii cred că Allah Preaînaltul a devenit om de-a lungul veacurilor, prin încarnările multiple numite avatare, fapt care i-a condus la împărțirea Atributelor Sale între trei zei: *Brahma* – creatorul; *Vishnu* – conservatorul și protectorul și *Shiva* – distrugătorul.

Iubirea pentru Allah Preaînaltul

Shirk-ul apare, de asemenea, atunci când ființele umane iubesc, au încredere și se tem mai tare de creație decât de Allah Preaînaltul. În Capitolul *Al-Baqarah* al Revelației finale, Allah Preaînaltul și Preaslăvitul spune:

„Dar sunt printre oameni (și unii) care Îi fac în afară de Allah semeni (dintre idoli sau dintre căpeteniile sale) pe care îi iubesc asemenea iubirii pentru Allah. Dar cei care cred sunt mai stăruitori în iubirea pentru Allah (...)”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:165]

În momentul în care acestea și alte emoții similare sunt îndreptate mult mai mult către creație, ele îi vor determina pe oameni să nu se supună lui Allah Preaînaltul și totul din cauza efortului depus pentru a îi mulțumi pe alți oameni.

Trebuie știut faptul că doar lui Allah, Unicul, oamenii trebuie să Îi dedice în totalitate astfel de emoții, deoarece doar El, Preaînaltul, trebuie Iubit și doar de El trebuie să ne fie teamă, iar aceste sentimente ar trebui să se afle deasupra celor față de creație. Anas ibn Mālik (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Cel care are următoarele trei calități va simți dulceața credinței: Allah și Trimisul Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) îi sunt mai dragi decât oricine și orice altceva; iubește o persoană numai de dragul lui Allah; și

urăște să se întoarcă la necredință, după ce Allah l-a salvat de aceasta, așa cum urăște să fie aruncat în Foc.” (Al-Bukhari și Muslim)

Toate motivele pentru care ființele umane iubesc alte ființe umane sau alte ființe create sunt motive pentru a Îl iubi pe Allah Preaînaltul mai presus decât creația Sa. Oamenii iubesc viața și succesul și urăsc moartea și eșecul. Din moment ce Allah Preaînaltul este Sursa fundamentală a vieții și a succesului, El merită iubirea completă și devotamentul omenirii. De asemenea, oamenii îi iubesc pe cei care le aduc un beneficiu și îi ajută atunci când se află în nevoie. Din moment ce toate beneficiile (7:188) și ajutorul (3:126) vin de la Allah Preaînaltul, iubirea pentru El trebuie să se afle deasupra oricărei alteia:

„(...) Și de ați socoti Binefacerile lui Allah, nu le-ați putea număra (*atât de multe sunt aceste Binefaceri*) (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 14:34]

Cu toate acestea, dragostea supremă pe care oamenii trebuie să o simtă pentru Allah Preaînaltul nu trebuie să fie redusă la asemănarea acesteia cu iubirea lor plină de emoții pentru creație, tot la fel cum dragostea ființelor umane pentru animale nu trebuie să fie asemenea celei pe care acestea o simt unele față de altele. Astfel, dragostea pentru Allah Preaînaltul trebuie să transcendă dragostea pe care oamenii o simt unii față de alții. Iubirea oamenilor pentru Allah Preaînaltul și Preaslăvitul ar trebui să fie, în mod fundamental, o dragoste manifestată prin supunerea totală față de Poruncile Lui, după cum spune în Capitolul *Al-‘Imrān*:

„(...) Dacă Îl iubiți pe Allah, urmați-mă (*pe Profet*) și Allah vă va iubi (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:31]

Acesta nu este un concept abstract, deoarece chiar și dragostea oamenilor pentru alți oameni implică supunere. Acest fapt poate fi observat în momentul în care cineva cere ca un anumit lucru să fie îndeplinit, iar alte persoane se vor strădui să îl îndeplinească în conformitate cu nivelul dragostei lor pentru acea persoană.

Dragostea pentru Allah Preaînaltul trebuie de asemenea să fie exprimată prin iubirea față de cei pe care El, Preaînaltul și Preaslăvitul, îi iubește. Este de neconceput ca o persoană care îl iubește pe Allah Preamilostivul să îi urască pe cei pe care El, Preaînaltul, îi iubește și să îi iubească pe cei care El îi urăște. Abu Umamah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Oricine dă de dragul lui Allah, păstrează de dragul lui Allah, iubește de dragul lui Allah, urăște de dragul lui Allah și se căsătorește de dragul lui Allah și-a perfecționat, cu adevărat, credința.” (At-Tirmidhi, Ahmad și Abu Dawud, clasificat *sahih* de către Al-Albani)

Astfel, toți cei a căror credință este corectă îi vor iubi pe toți cei pe care îi iubește Allah Preaînaltul. În Capitolul *Mariam*, Allah Preaînaltul spune că a pus în inimile credincioșilor dragoste pentru cei care sunt dreți:

„Cu adevărat, acelor care cred și săvârșesc fapte bune Cel Preamilostiv le va arăta iubire.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 19:96]

Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Atunci când Allah iubește un rob, El îl cheamă pe Jibril și îi spune: «Îl iubesc pe cutare, așa că iubește-!», iar Jibril îl iubește. După aceea, Jibril le spune locuitorilor

Cerurilor: «Allah iubește pe cutare, așa că iubiți-l!», iar locuitorii Cerurilor îl iubesc și îi fac și pe locuitorii Pământului să îl iubească, de asemenea.» (Al-Bukhari și Muslim)

Rugile

Rugile trebuie să Îi fie adresate doar lui Allah Preaînaltul, deoarece doar El poate să ne răspundă la acestea. El, Preaînaltul, răspunde atunci când este chemat cu sinceritate:

„Și dacă te vor întreba robii Mei despre Mine (o, Mohammed), (spune-le) Eu sunt aproape, răspund rugii celor care Mă cheamă, atunci când Mă cheamă (...)”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:186]

De asemenea, Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a subliniat acest fapt spunând:

„(...) Dacă ceri ceva, atunci cere de la Allah, iar dacă vei căuta ajutor, atunci caută ajutor la Allah (...)” (At-Tirmidhi)

Astfel, ruga adresată altei ființe umane sau prin intermediul altei persoane, fie ea moartă sau vie, este o formă de *shirk*. Cel căruiia îi este adresată ruga devine obiectul adorării. An-Nu‘mān ibn Bashir (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Suplicația înseamnă adorare.” (Abu Dawud)

Allah Preaînaltul spune în Nobilul Coran:

„Cu adevărat, aceia pe care voi îi invocați în locul lui Allah sunt robi asemenea vouă (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 7:194]

Din această cauză, practica de a se ruga la sfinți a creștinilor catolici este o formă de *shirk*. Dacă s-a pierdut ceva, atunci sfântului Antonie cel Mare îi sunt adresate rugi pentru ajutorarea la găsirea aceluia lucru²¹. Sfântul Iuda Tadeul este sfântul protector al imposibilului, fapt pentru care îi sunt adresate rugăciunile pentru mijlocire în cazul unei boli imposibile, a unei căsătorii imposibile sau a altora asemenea²². În același mod, sfântul Cristofor, protectorul călătorilor, a fost obiectul rugilor pentru protecție. Cu toate acestea, în anul 1969, sfântul Cristofor a fost scos brusc de pe lista sfinților prin decret papal, după ce s-a demonstrat în prealabil că el era doar un personaj fictiv²³. Rugile adresate Mariei, mama lui Isus (Pacea fie asupra lor), sau îngerilor, așa cum este cazul sărbătorii sfinților Arhangheli²⁴, sunt, de asemenea, forme de *shirk*. Chiar și creștinii care evită adorarea sfinților comit *shirk* de fiecare dată când își adresează rugile lui Isus Hristos (Pacea fie asupra sa!), căutând mijlocirea acestuia sau făcând rugi în numele său. În același mod, un musulman care îi adresează rugi Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) comite *shirk*. Din această cauză, Allah Preaînaltul i-a poruncit Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să îi informeze cu privire la acest aspect pe adeptii săi, spunând în Capitolul *Al-A'raf*:

²¹ *Enciclopedia lumii*, vol. 1, p. 509

²² *Enciclopedia lumii*, vol. 11, p. 146

²³ *Enciclopedia lumii*, vol. 3, p. 417

²⁴ Sărbătoarea creștină a sfinților Arhangheli, celebrată în Bisericile Occidentale pe data de 29 septembrie și în Bisericile Orientale (ortodoxe) pe data de 8 noiembrie, face referire la celebrarea arhanghelilor Mihail, Gavriil și Rafael (Pacea fie asupra lor). În Biserica Anglicană, poartă numele de Sărbătoarea sfântului Mihail și a tuturor îngerilor. (*Noua Enciclopedie Britannica*, vol. 8, p. 95)

„Spune (o, Mohammed): «Eu nu stăpânesc niciun folos pentru mine și nicio stricăciune, în afară de ceea ce voiește Allah. Dacă eu aș fi știut Necunoscutul, aș avea prisosință de bunuri și nu m-ar atinge răul (...))»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 7:188]

Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că atunci când versetul:

„Și să-i previi tu pe oamenii care-ți sunt cei mai apropiați!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 26:214] a fost revelat, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a spus celor mai apropiate rude ale sale:

„O, oameni din tribul Quraiș! Răscumpărați-vă (salvați-vă de Focul Iadului făcând fapte bune), căci nu vă pot salva de Pedeapsa lui Allah (...) O, Fatimah bint Mohammed! Cere-mi orice dorești din averea mea, însă (să știi) că nu te pot salva de Pedeapsa lui Allah!” (Al-Bukhari)

De ce a creat Allah omenirea pe Pământ?

Întrebarea privind scopul creării omenirii poate fi extinsă până la includerea lumii în care aceasta trăiește. Astfel, întrebarea va fi: „*De ce a creat Allah ființele umane în această lume?*” Din nou, răspunsul la această întrebare poate fi găsit cu ușurință în Revelația finală, în Capitolele *Al-Mulk* și *Al-Kahf*:

„(El – Allah – este Cel) Care a creat moartea și viața, astfel încât El să vă poată testa, care dintre voi este cel mai bun într-un faptă. Și El este *Al-‘Azīz* (Invincibilul, Cel Atotputernic), *Al-Ghāfir* (Prea Iertătorul).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 67:2]

„Noi am făcut ceea ce se află pe Pământ (*animalele, plantele și regnul animal*) podoabă pentru el, pentru a-i încerca (*pe oameni și a ști*) care dintre ei săvârșesc cele mai bune fapte.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 18:7]

Astfel, scopul creării ființelor umane în această lume este acela de a le fi testat comportamentul (a se vedea și 11:7). Această lume a vieții și a morții, a avuției și a sărăciei, a sănătății și a bolii a fost creată pentru a distinge sufletele dreptcredincioase de cele păcătoase. Comportamentul uman din această viață este o măsură a credinței.

Cu toate acestea, trebuie menționat faptul că testarea comportamentului nu este făcut pentru a Îl informa pe Allah Preaînaltul cu privire la omenire, deoarece El știe tot ceea ce face ea și știa aceasta chiar înainte de a o crea. Testele servesc la confirmarea în Ziua Judecării a locului unde vor merge ființele umane, iar cele care vor merge în Iad îl vor merita, iar cele care vor ajunge în Paradis o vor face doar prin Grația divină.

În ceea ce le privește pe ființele umane, testele cu privire la comportament primite în această viață servesc la atingerea a

două scopuri fundamentale: creșterea spirituală și primirea unei pedepse sau a unei răsplăți.

Creșterea spirituală

Testele din această viață au ca scop principal creșterea spirituală a ființelor umane. Tot la fel cum focul intens separă aurul pur de minereul brut de care este legat în forma sa naturală, la fel și testele ajută la purificarea caracterului moral al credincioșilor. Acestea îi forțează pe dreptcredincioși să aleagă calitățile lor spirituale înalte peste dorințele lor inferioare. Deși nu fiecare test este trecut, chiar și atunci când eșuează, credinciosul învață anumite lecții spirituale, care îl vor ajuta în viitoarele sale teste.

Generozitatea și mulțumirea

Spre exemplu, în toate societățile umane, calitățile generozității și ale mulțumirii sunt considerate a se afla printre cele mai nobile caracteristici. Însă, niciuna dintre aceste trăsături nu poate fi dezvoltată dacă fiecare are aceeași cantitate de avere.

Generozitatea poate fi atinsă doar în momentul în care sufletul uman, conștient de faptul că a împărți cu cei aflați în nevoie este ceva bun, se străduiește împotriva dorinței de a își tezauriza posesiunile. În ceea ce privește mulțumirea, aceasta apare atunci când sufletul înfrânge răul produs de invidie și de lăcomie.

Creatorul a stabilit cu înțelepciune stadii ale acestor străduințe spirituale prin distribuirea în mod inegal a averii în lume. În Capitolul *An-Nahl* din Revelația finală, Allah Preaînaltul spune:

„Allah i-a pus pe unii dintre voi înaintea altora în privința celor necesare viețuirii (*diferiți în ceea ce privește bunurile pe care le posedăți*) (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 16:71]

Avariția și zgârcenia sunt forme depravate ce apar din cauza dorinței naturale a ființei umane de a poseda lucruri. Credincioșii sunt informați prin intermediul Revelației că averea este o îndatorire oferită oamenilor de către Allah Preaînaltul. Posesiunile există în această lume înainte ca oamenii să fie născuți și rămân și după ce aceștia mor. Dacă averea este utilizată în conformitate cu Instrucțiunile divine, atunci ea le este benefică aceluia care o posedă în ambele vieți (cea pământească și cea de Apoi). Însă, dacă aceasta este folosită în mod egoist, ea devine un blestem în această viață și va aduce pedeapsa în Viața de Apoi.

În Capitolul *Al-Anfāl* din Revelația finală, Allah Preaînaltul îi avertizează pe credincioși cu privire la pericolele reprezentate de avere și copii:

„Și să știți că bunurile voastre și copiii voștri nu sunt decât o încercare (*din partea lui Allah*) (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 8:28]

Apoi, Allah Cel Atotputernic îi avertizează pe credincioși în Capitolul *Al-Munāfiqun* să nu își lase dorința pentru avere și copii să îi îndepărteze de ascultarea Lui, căci acesta este testul averii:

„O, voi, cei care credeți! Nu lăsați ca averile voastre și copiii voștri să vă abată de la *dhikr Allah* (*pomenirea lui Allah și adorarea Sa*)! (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 63:9]

De asemenea, El, Preaînaltul și Preaslăvitul, spune:

„(...) (El este Acela) care v-a ridicat pe unii dintre voi deasupra altora, în trepte (pentru a vă deosebi în privința averii, calităților și defectelor, înfățișării, culorii pielii etc.), pentru a vă încerca întru ceea ce v-a dat (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 6:165]

Dorința de a acumula avere nu poate fi satisfăcută în această viață. Cu cât ființele umane au mai mult, cu atât vor mai mult. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Dacă fiul lui Adam ar deține o vale plină de aur, el și-ar dori o a doua. Nimic nu îi poate umple gura cu excepția pământului (mormântului său). Allah se întoarce cu milă spre cel care se întoarce spre El cu căință.” (Al-Bukhari și Muslim)

Această dorință negativă poate fi depășită doar prin oferirea unei părți din avere drept caritate. De aceea, Allah Preaînaltul le-a poruncit Profetilor (Pacea fie asupra lor!) să strângă caritatea de la cei mai avuți dintre adepții lor și să o distribuie printre cei mai săraci:

„Ia din bunurile lor (o parte dintre cei care s-au căit) milostenie (Porunca lui Allah adresată Profetului este să ia din toate bunurile lor milostenie, ceea ce nu poate fi altceva decât caritatea anuală obligatorie), prin care să-i purifici și să-i binecuvântezi (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 9:103]

Caritatea a fost instituționalizată în islam încă de la începuturile sale și este cunoscută în limba arabă sub numele de *az-zakāh*²⁵ (caritatea anuală obligatorie). Fiecare credincios care are un surplus de avere are obligația de a oferi o parte din

²⁵ În mod literal, termenul de *zakāh* înseamnă „purificare” sau „creștere”

aceasta celor nevoiași, iar acest fapt se petrece o dată pe an și este considerat a fi o formă de adorare. Reținerea *zakāt*-ului este considerată a fi un păcat major.

Oferirea acestei carități îi ajută pe credincioși să înțeleagă faptul că averea nu le aparține, astfel încât să acționeze în privința ei așa cum doresc. Această acțiune îi învață că ei sunt doar niște custozii temporari ai averii, din care trebuie să ofere o parte celor aflați în nevoie. Tocmai din această cauză, Allah Preaînțeleptul îi descrie pe adevărații credincioși ca fiind aceia care recunosc dreptul celor nevoiași de a primi o parte din averea lor:

„Și în averea lor se afla un drept pentru cerșetor și pentru cel nevoiaș.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 51:19]

Trebuie ținut cont de faptul că această caritate anuală obligatorie trebuie oferită cu sinceritate și doar pentru a obține Mulțumirea lui Allah Preaînaltul, iar nu pentru a se fâli sau pentru a îi controla pe alții. Răsplata pentru această acțiune este în totalitate pierdută dacă este îndeplinită doar pentru câștigurile lumești. Allah Preaînaltul vorbește despre această realitate în Capitolul *Al-Baqarah* după cum urmează:

„O, voi, cei care credeți! Nu faceți deșarte milosteniile voastre prin pomenirea lor și prin necăjire (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:264]

Dorința de a deține avere conduce apoi la invidie. Din această cauză, Allah Preaînaltul ne-a instruit să nu ne dorim ceea ce El, Preaînțeleptul, le-a oferit altora. Allah Cel Atotputernic spune în Capitolul *An-Nisā*:

„Nu râvniți la ceea ce Allah a dăruit (cu Harul Său) unora dintre voi mai mult decât altora (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:32]

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a reiterat această Poruncă divină spunând:

„Uitați-vă la cel (a cărui condiție este) mai joasă și nu la cel cu o condiție superioară, pentru că este mult mai probabil că astfel nu veți subestima Favoarea lui Allah asupra voastră.” (Al-Bukhari și Muslim)

În momentul în care omul își îndreaptă atenția spre cei care au mai multă avere decât el, invidia începe să apară. De regulă, în acest caz, el crede și spune că Allah Preaînțeleptul nu a fost Drept cu el. Apoi, cel mai probabil el va comite multe păcate pentru a își îndeplini dorința de a avea ceea ce au alții. Din această cauză, islamul îi cere să se uite la cei care au o condiție inferioară, căci, indiferent cât de grea este situația în care se află, există întotdeauna persoane care se află în situații mult mai dificile decât el. De aceea, reflectarea la cei care sunt mai puțin norocoși este o aducere-aminte a nenumăratelor Binecuvântări pe care Allah Preaînaltul le-a revărsat asupra sa. În urma acestei strădanii spirituale de a evita invidia se dezvoltă cea mai înaltă formă de mulțumire. Mai mult decât atât, omul va înțelege, conform învățăturilor Profeților (Pacea fie asupra lor!), că posesiunile materiale nu constituie adevărata avere a acestei lumi. Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Bogăția nu se află în abundența de bunuri lumești, ci în mulțumirea sufletului.” (Al-Bukhari)

A fi mulțumit nu înseamnă că omul trebuie să accepte orice circumstanță în care se găsește și să nu încerce să evolueze. Aceasta înseamnă că, după ce a făcut tot ceea ce i-a stat în putință pentru a avea un trai bun, el trebuie să accepte cu o conștiință liniștită ceea ce Allah Preaînaltul i-a destinat. Doar în momentul în care persoana își încredințează toate chestiunile lui

Allah Preaînaltul, după ce a depus un efort, inima găsește liniștea și se îndepărtează de dorințele pentru plăcerile acestei lumi. În acest sens, Allah Preaînaltul spune în Capitolul *Ar-Ra'd* din Revelația Sa finală:

„«Pe cei ce cred (în Allah, în Trimisul Său și în Cartea Lui) și ale căror inimi sunt liniștite (și devin smerite) întru pomenirea lui Allah», căci prin pomenirea lui Allah se liniștesc inimile.» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 13:28]

Nenorocirile

Testele acestei vieți apar, de asemenea, sub forma „ghinionului” și a nenorocirilor, care contribuie la creșterea spirituală a credincioșilor și la purificarea acestora de păcate. În același timp, acestea le reamintesc credincioșilor rătăciți să se întoarcă la Calea cea Dreaptă și îi pedepsesc pe necredincioși în această viață, înainte de ajungerea în Viața de Apoi.

Răbdarea

Nenorocirile sunt fundația pe care se clădește cea mai înaltă formă de răbdare. Din această cauză, nu este surprinzător faptul că dreptcredincioșii sunt obiectul multor tragedii și dificultăți, care apar în viețile lor. Sa'd (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspuns atunci când l-a întrebat care dintre oameni sunt supuși cel mai des încercărilor:

„(...) Profetii, apoi dreptcredincioșii, apoi cei mai buni și cei care îi urmează în bunătate. Omul este încercat în funcție de credința sa; dacă el este ferm în credința sa, atunci și încercările sale sunt mai mari, iar dacă este slab în

credință, încercările sale vor fi mai ușoare (...))» (Ibn Majah)

Adevărata răbdare este produsul încrederii totale în Allah Preaînaltul în momentele de grea încercare. Încrederea în El, Preaînaltul și Preaslăvitul, este un aspect important al adorării și consecința naturală a credinței adevărate.

Din moment ce încrederea în Allah Preaînaltul înseamnă acceptarea faptului că nimic nu are loc în acest Univers fără Permiseunea Sa, trebuie știut faptul că doar El, Cel Atotputernic, merită încrederea totală a oamenilor și aceasta deoarece doar Promisiunea lui Allah nu va fi vreodată încălcată.

Indiferent cât de credincioasă este ființa umană, aceasta este capabilă de greșală. Oamenii se vor dezamăgi unii pe alții din cauza naturii lor supuse erorii. De aceea, Allah Preaînaltul spune în Capitolul *Yusuf*:

„(...) Hotărârea nu este decât la Allah! Eu în El mă încred și în El să se încreadă aceia care se încred!”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 12:67]

Apoi, Allah Preaînaltul îi asigură pe oameni că, dacă ei se încred în totalitate doar în El, Preaînaltul, atunci El va fi de ajuns pentru ei în cele mai grele momente:

„(...) Și aceluia care se încrede în Allah, El îi este de ajuns (...))” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 65:3]

Încrederea în Allah este încorporată în credința fermă că doar El, Preaînaltul, știe ceea ce este cel mai bine pentru omenire și că oamenii pot vedea ceva rău ca fiind bine pentru ei și ceva bun ca fiind rău, după cum spune Allah Preaînaltul în Capitolul *Al-Baqarah*:

„(...) Se poate (întâmpla) ca voi să urâți un lucru care este bun pentru voi și să iubiți un lucru care este rău pentru

voi. Dar Allah știe, în vreme ce voi nu știți.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:216]

Încercările prin care Allah Preaînțeleptul îi testează pe oameni sunt specifice nevoilor și circumstanțelor individuale ale lor. El, Preaînaltul, creează teste pentru fiecare persoană în parte, în conformitate cu abilitățile ei, astfel încât să scoată tot ceea ce este mai bun din ea. Altfel, ar fi extrem de nedrept și incorect pentru ființele umane să fie testate cu ceva aflat peste puterile lor, după care să fie pedepsite pentru eșecurile lor. De aceea, Allah Preaînaltul subliniază în multe versete ale Revelației Sale finale faptul că El nu nedreptățește pe nimeni. Spre exemplu, El spune în Capitolul *Al-Kahf*:

„(...) și nu-l va nedreptăți Domnul tău pe niciunul (înscriind ceea ce nu a săvârșit sau sporindu-i pedeapsa)!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 18:49]

Dacă Allah este cu adevărat Drept, înseamnă că încercările pe care oamenii le întâmpină în această viață nu sunt dincolo de capacitățile lor. Pentru a reasigura omenirea de acest fapt, Allah Preaînaltul afirmă aceasta în mod repetat în Nobilul Coran. Un exemplu în acest sens poate fi găsit în Capitolul *Al-Baqarah*:

„Allah nu impune niciunui suflet decât ceea ce este în putința lui (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:286]

Mai mult decât atât, Allah Cel Atotputernic a promis că situațiile dificile pe care oamenii le întâmpină în viață nu vor fi lipsite de intervale de liniște. Dacă încercările s-ar repeta în mod continuu, acestea ar deveni cu siguranță de nesuportat. Astfel, fiecare test este urmat de o perioadă de ușurare, după cum afirmă în mod accentuat Allah Preaînaltul în Capitolul *Al-Inshirāh*:

„Cu adevărat, împreună cu fiecare greutate vine și ușurarea (de aceea, nu lăsa niciun fel de rău care vine din partea necredincioșilor să te oprească de la chemarea la credința în Allah și în religia Sa)! ~ Cu adevărat (din nou), împreună cu fiecare greutate vine și ușurarea!”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 94:5-6]

Disperarea

Tocmai din cauza acestei realități, suicidul este în mod explicit interzis în islam. Allah Preaînaltul spune în Capitolul *An-Nisā*’:

„(...) Și nu vă uicideți voi înșivă (prin săvârșirea de păcate care antrenează pieirea voastră în această lume sau ucigându-vă unul pe altul)! Allah este *Rahīm* (Prea Îndurător) cu voi!”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:29]

Cei care comit suicid afirmă, de fapt, că Allah Preaînaltul le-a impus ceva aflat peste puterile lor. Astfel, ei Îl acuză în mod fals pe Creator de faptul că îi tratează în mod nedrept, fapt care îi conduce la starea viciată de necredință. Din cauza respingerii credinței, ei ajung să gândească rău despre Allah, fapt care îi conduce la disperarea totală. Adeseori, ei spun: „*Viața este atât de nedreaptă încât este inutil să fie trăită.*”

Allah Preaînaltul spune în Capitolul *Yusuf*:

„(...) Nu-și pierde nădejdea Îndurarea lui Allah decât neamul de necredincioși!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 12:87]

Din această cauză, El, Preaînaltul și Preaslăvitul, a informat omenirea cu privire la pedeapsa pentru cei care nutresc gânduri rele despre El, aceasta fiind pedeapsa eternă din Focul Iadului. În Capitolul *Al-Fath*, Allah Preaînaltul spune:

„Și pentru ca să-i chinuiască pe cei fățarnici și pe cele fățarnice, pe politeiști și pe politeiste, care nutresc gând rău despre Allah. Asupra lor se va abate cercul răului (*asupra lor se vor abate nenorocirile*). Allah s-a mâniat împotriva lor, i-a blestemat și le-a pregătit lor Gheena. Și ce soartă rea!”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 48:6]

Speranța

În opoziție, Promisiunile divine cu privire la dreptate și îndurare umplu inimile credincioșilor cu încredere, sentiment necesar pentru a întâmpina cu răbdare dificultățile acestei vieți. Astfel, încrederea în Îndurarea lui Allah este o parte esențială a credinței. Cei care cred în El, Preaînaltul, și care se străduiesc cu răbdare să facă tot ceea ce este just au dreptul de a spera la Mila Sa și aceasta deoarece El a promis să îi ajute și să îi sprijine pe cei care sunt răbdători:

„O, voi, cei care credeți! Căutați ajutor întru răbdare și rugăciune (*as-salāh*), căci Allah este cu cei răbdători!”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:153]

Cu siguranță, Paradisul este răsplata pentru răbdarea care are la bază credința sinceră în Allah Preaînaltul, despre care El, Preaînțeleptul, i-a informat pe cei care cred:

„Vă vom încerca cu puțină spaimă, foamete, lipsire de bunuri, de suflete și de roade, dar binevestește celor răbdători, ~ Care, dacă s-a abătut asupra lor una nenorocire, spun: «Noi suntem ai lui Allah și noi la el ne întoarcem.»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:155-156]

Răbdarea se bazează, de asemenea, pe credința că orice cade asupra omenirii este în mod fundamental o consecință a

propriilor fapte rele²⁶. Allah Preaînaltul le reamintește oamenilor despre această realitate în Capitolul *Ash-Shūrā* din Revelația Sa finală, spunând:

„Nu vă lovește nicio nenorocire, decât pentru ceea ce agonisesc mâinile voastre, însă El iartă multe.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 42:30]

Adevărul este că Allah Cel Atotputernic i-a iertat pe oameni de multe dintre faptele lor rele. Dacă ar fi să îi pedepsească în mod strict, în conformitate cu faptele lor, ei și întreg Pământul ar fi distruși. Allah Preaînaltul vorbește despre această chestiune în Capitolul *Fātir*, spunând:

„Iar dacă Allah i-ar pedepsi pe oameni pentru ceea ce au dobândit (pentru păcatele pe care le-au săvârșit), n-ar mai lăsa pe fața lui (a Pământului) nicio vietate (niciun suflet) (...).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 35:45]

De aceea, atât încercarea binelui, cât și testele răului sunt menite să fie spre beneficiul credinciosului. Viața adevăraților credincioși este un echilibru perfect între extremele comportamentului uman. Ei nu devin nici mult prea fericiți datorită izbânzilor lumești, astfel încât să uite de Allah Preaînaltul, și nici nu disperă atât de tare cu privire la dificultățile și căderile din viață, astfel încât să piardă speranța în El, Preaînaltul și Preaslăvitul. În schimb, ei Îl pomenesc pe Domnul și Binefăcătorul lor, încrezându-se în Hotărârile Sale.

Suhaib ibn Sinān (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

²⁶ În realitate, întreaga depravare de pe Pământ este un produs al fărădelegilor oamenilor. Allah Preaînaltul afirmă acest lucru în Capitolul *Ar-Rūm* (30:41), verset pe care îl vom cita mai încolo în această cârtică.

„Cât de minunată este situația unui credincios: există un bine pentru el în orice și acest lucru i se aplică doar credinciosului. Dacă i se întâmplă un bine, Îi mulțumește lui Allah și aceasta este un bine pentru el, iar dacă i se întâmplă un rău, îl îndură cu răbdare și aceasta este mai bine pentru el.” (Muslim)

Aceasta este situația unei persoane care a acceptat Predestinarea divină. Din această cauză, credința în binele și răul aparent din ceea ce a fost destinat este cel de al șaselea stâlp al credinței în islam.

Pe de altă parte, dacă experiența de viață a credinciosului este lipsită de orice fel de probleme, acest fapt ar trebui luat ca o certitudine a faptului că un anumit lucru este greșit. În astfel de circumstanțe, credinciosul trebuie să își ofere timp pentru a reflecta la realitățile vieții sale. Există două posibilități: fie testele nu sunt vizibile și el nu este conștient de ele, fie el a deviat de la Calea cea Dreaptă.

Allah Preaînaltul i-a informat pe credincioși în Capitolul *At-Tawbah* cu privire la faptul ca aparenta fericire pe care necredincioșii o extrag din averea lor măreață și din numeroșii lor copii este doar un preludiu al pedepsei lor:

„Și să nu te uluiască averile și copiii lor, căci Allah voiește să îi pedepsească prin ele în această lume (nu voiește să-i binecuvânteze pentru a se bucura de acestea, ci voiește să se răzbune pe ei, făcându-i să trudească pentru a le obține și a le păstra) și ei vor muri într-o stare de necredință (unii comentatori socotesc că acest verset dovedește că aceia care se atașează de copii și de bunurile lor sau de orice alte lucruri, preferându-le supunerii față de Allah, obiectul atașamentului lor va fi sursă de nefericire, neliniște și suferință în această lume)!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 9:85]

Aceasta nu înseamnă că dreptcredincioșii trebuie să își dorească să existe probleme și nenorociri în viețile lor, deoarece Allah Preaînaltul i-a învățat să rostească următoarea rugă:

„(...) Domnul nostru, nu ne împovăra pe noi cu grea povară, așa cum i-ai împovărat pe cei dinaintea noastră! (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:286]

În schimb, ei trebuie să Îi mulțumească lui Allah pentru toate încercările de care i-a cruțat. Cu toate acestea, în momentele de ușurință, ei trebuie să rămână vigilenți și să nu devină orbi la teste, deoarece succesul și fericirea îi fac adesea pe oameni orbi în fața încercărilor din viață.

Memento

Uneori, testele sunt pedepse menite să fie un memento pentru cei care s-au rătăcit (de la Calea cea Dreaptă) și o încurajare pentru ca ei să se reîntoarcă la Calea corectă. În momentul în care oamenii deviază de la aceasta, doar arareori ascultă de sfaturile celor din jurul lor. Cu toate acestea, atunci când o nenorocire îi lovește pe ei sau pe cei apropiați și dragi lor, îi va face pe cei care încă mai au credință în inimile lor să își recunoască greșeala:

„Însă Noi le vom da lor (*necredincioșilor*) să guste din chinul cel mai apropiat (*pedeapsa din această lume, sub forma uciderii, luării în captivitate, secetei etc.*), înainte de chinul cel mare (*pedeapsa din Infern*), pentru ca ei să se întoarcă (*să renunțe la necredință*).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 33:21]

Testul calamităților, care le reamintește oamenilor de devierea lor, poate veni sub forma lipsei de umanitate a omului față de cei de lângă el, așa cum este cazul atrocităților cumplite practicate de către sârbi împotriva musulmanilor bosniaci care

s-au îndepărtat de islam, sau a invaziei brutale a lui Saddam asupra Kuweit-ului, sau a bombardamentelor generale ulterioare inițiate de americani împotriva țintelor civile din Irak. De aceea, Allah Preaînaltul a subliniat că orice rău suferit de un om din cauza altui om are la bază răul pe care el însuși l-a comis împotriva sa. Însă, suferința este doar un memento pentru ca el să se întoarcă la Calea cea Dreaptă:

„Stricăciunea s-a arătat pe uscat și pe mare (s-au înmulțit și s-au răspândit relele pe toată fața Pământului), din pricina a ceea ce săvârșesc mâinile oamenilor (păcatele lor), pentru ca (Allah) să-i facă pe ei să guste o parte din ceea ce ei au făcut. Poate că ei se vor întoarce (la Calea cea Dreaptă)!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 30:41]

Ipocrizia

De asemenea, calamitățile au rolul de a îi expune pe cei care pretind credința în mod fals, fiind un indicator pentru cei care nu cred al faptului că ei înșiși au ales Iadul, ca urmare a liberului lor arbitru.

Au existat multe cazuri de oameni care s-au convertit la islam din cauza unor motive greșite, care, imediat ce au observat că au parte de mai multe dificultăți decât aveau înainte de convertire, s-au întors la credințele lor de dinainte de aceasta. Cu privire la aceștia, Allah Preaînaltul spune în Capitolul Al-‘Ankabūt din Revelația Sa finală:

„Oare socotesc oamenii că vor fi lăsați (în pace), dacă vor spune «Noi credem!», și că ei nu vor fi încercați (pentru a fi deosebit cel bun de cel rău dintre ei)? ~ Noi i-am încercat pe cei de dinaintea lor (dintre adepții Profeților) și Allah îi cunoaște pe cei care spun adevărul și îi cunoaște pe cei care

mint (în privința credinței).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 29:2-3]

Pedeapsa

Cei care depășesc Limitele impuse de Allah Preaînaltul se expun pedepsei atât în această viață, cât și în Viața de Apoi. În Nobilul Coran, Allah descrie soarta a numeroase popoare din trecut care au respins Călăuzirea divină, fapt pentru care au fost distruse. Aceste povești au servit drept avertizări pentru oameni, astfel încât să știe care sunt consecințele rebeliunii împotriva Poruncilor lui Allah Preaînaltul și Preaslăvitul.

În Capitolul *An-Nūr*, Allah Cel Atotputernic oferă o avertizare generală după cum urmează:

„(...) Aceia care fug de Porunca Sa (se îndepărtează de Porunca lui Allah de a urma Legea), să se ferească să nu-i lovească pe ei o nenorocire sau să nu-i lovească pe ei o osândă dureroasă!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 24:63]

Pedeapsa poate sosi în nenumărate feluri. Probabil că pedeapsa cea mai cunoscută care afectează omenirea din toate țările în zilele noastre este SIDA, boală care a apărut pentru prima dată în istoria medicinei la începutul anilor '80²⁷. Pe întreg mapamondul, cei mai mulți dintre cei afectați de această boală sunt cei imorali.

La început, homosexualii erau principalele victime, apoi au urmat bisexualii, după care au fost cei imorali dintre heterosexuali și consumatorii de droguri intravenoase. Toate aceste grupuri se află într-o rebeliune deschisă împotriva

²⁷ A fost identificată pentru prima dată în anul 1981 (*Noua Enciclopedie Britannica*, vol. 10, p. 676)

Legilor divine, care restricționează relațiile sexuale dintre femei și bărbați la existența unei legături maritale, precum și acele Legi divine care interzic utilizarea de substanțe amestecate. Unii ar putea indica faptul că SIDA s-a răspândit, de asemenea, în rândul celor caști dintre indivizi, prin intermediul transfuziilor de sânge, la fel ca și în rândul copiilor, prin intermediul părinților lor. Cu toate acestea, statisticile medicale arată că astfel de cazuri sunt puține în comparație cu celelalte categorii.

În orice caz, în Capitolul *Al-Anfāl* din Revelația Sa finală Allah Preaînaltul a avertizat asupra faptului că, atunci când o Pedepsă este trimisă, aceasta nu se limitează numai la cei răi, ci afectează întreaga societate, ca un întreg:

„Și feriți-vă de o nenorocire care nu-i va atinge doar pe cei care sunt nelegiuți dintre voi! Și să știți că Allah este Aspru la pedeapsă!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 8:25]

Acum mai bine de o mie patru sute de ani, Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a prezis venirea unei asemenea încercări. Ibn ‘Omar (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„(...) imoralitatea nu va deveni atât de răspândită încât să fie cunoscută în mijlocul oamenilor fără ca (aceștia) să fie afectați de plăgi și infecții dureroase, care nu au fost cunoscute între predecesorii lor (...).” (Ibn Majah)

Însă, SIDA este doar una dintre numeroasele boli. Înainte de apariția acesteia, numeroase avertizări au fost trimise sub o formă sau alta de boală, precum herpesul, care s-a răspândit în rândul celor imorali din punct de vedere sexual la sfârșitul anilor '60 și începutul anilor '70. La jumătatea anilor '70, s-a declarat o epidemie de herpes în America, iar un tratament pentru acesta nu se cunoaște nici măcar astăzi. Atenția

oamenilor s-a mutat de pe el la finalul anilor '70, deoarece nu era o boală fatală²⁸, așa cum este SIDA.

²⁸ În momentul în care apar simptomele, persoana simte febră și indispoziție, urmate de o durere mistuitoare în zona genitală și de o umflare a ganglionilor inghinali. Vezicule și mici ulcerații pot fi găsite în mod frecvent în zona infectată, însoțite de durere severă și mistuitoare în momentul urinării. (*Noua Enciclopedie Britannica*, vol. 21, p. 536)

De ce a creat Allah Preaînaltul lumea?

Scopul, în raport cu omenirea, pentru care lumea cu tot ceea ce aceasta conține a fost creată este definit în mod specific în Revelația finală (Nobilul Coran). Allah Preaînaltul spune în Capitolele *Ibrāhim* și *Al-An'ām*:

„Allah este Cel care a creat Cerurile și Pământul și a pogorât din Cer (din norii Cerului) apa (ploaia), cu care scoate pentru voi din roade mijloc de viațuire. El a supus pentru voi corăbiile care plutesc pe mare, la Porunca Sa (cu Voia Lui), și a supus pentru voi râurile ~ Și a supus pentru voi Soarele și Luna, amândouă urmându-și cursul fără oprire, și a supus pentru voi noaptea și ziua (care se succed, pentru a vă orândui viața și odihna).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 14:32-33]

„El face să se ivească zorile și a statornicit noaptea pentru odihnă și Soarele și Luna pentru socotirea (timpului). Aceasta este Hotărârea și Rânduiala Celui Al-'Azīz (Invincibilul, Cel Atotputernic), Al-'Alīm (Atoateștiutorul, Omniscientul). ~ El este Cel care v-a făcut stelele, pentru ca să vă călăuziți după ele în întunercurile uscatului și ale mării. Noi am tâlcuit semnele pentru oamenii care știu (semnele Puterii și Înțelepciunii lui Allah).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 6:96-97]

Tot ceea ce conține această lume a fost creat pentru a le servi oamenilor. Fie ca este vorba despre ceva inventat de om, așa cum sunt navele, sau de ceva care se găsește în formă naturală, toate au fost garantate de către Allah Preaînaltul spre beneficiul ființelor umane. Cu toate acestea, asemenea daruri nu sunt oferite fără a exista și responsabilitate alături de ele. Oamenilor li se cere să recunoască Binecuvântările și Îndurarea lui Allah Preamilostivul, să Îi mulțumească și să Îl slăvească.

Spre exemplu, în Capitolul *Az-Zukhruf*, El, Preaînaltul și Preaslăvitul, i-a învățat să se roage după cum urmează atunci când călăresc un animal sau se află într-un vehicul:

„Ca să vă așezați pe spinările lor și să pomeniți îndurarea Domnului vostru, când ședeți pe ele (*supunându-le*), zicând: «Slavă Celui care ni le-a supus nouă pe acestea pe care noi nu am fi putut să le stăpânim! ~ Și noi la Domnul nostru ne vom întoarce!»» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 43:13-14]

Ființele umane poartă, de asemenea, responsabilitatea de a conduce creația în conformitate cu Legile lui Allah Preaînaltul și Preaslăvitul. Acesta este scopul omului, care îl diferențiază de restul creației. Lui i s-a poruncit să utilizeze conținuturile acestei lumi în conformitate cu Legile lui Allah. Abu Sa‘id Al-Khudri (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Această lume este dulce și verde (atrăgătoare) și, cu adevărat, Allah te va așeza ca un înlocuitor (pe ea), pentru a vedea cum acționezi (...).” (Muslim)

Ființele umane nu sunt libere să facă tot ceea ce doresc cu această lume. De aceea, atitudinea negativă a societăților materialiste laice față de natură este opusă Revelației divine.

Societățile materialiste privesc natura ca pe un inamic ce trebuie cucerit. Nu este suficientă aprecierea, spre exemplu, a frumuseții muntelui Everest, ci, în schimb, vieți se pierd în fiecare an din cauza dorinței de a îl cuceri prin atingerea vârfului. Nu este suficientă admirarea animalelor exotice ale acestei lumi, ci, în schimb, în timpul safariurilor secolului trecut, multe dintre aceste animale au fost vâdate până la extincție pentru a asigura trofee cu care să fie decorate camerele de zi occidentale. Deși aceste safariuri au fost abandonate astăzi, numărul redus de animale precum rinocerul continuă să

fie amenințat cu dispariția din cauza importanței coarnelor lor ca un ingredient al medicamentelor tradiționale din Orientul Îndepărtat și al afrodisiacelor.

Fauna

Conform Revelației finale, uciderea animalelor ca sport este strict interzisă și un păcat în fața lui Allah Preaînaltul. Ibn ‘Abbas (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Nu luați nicio creatură vie drept țintă!” (Muslim)

Luarea vieții unui animal este strict interzisă, cu excepția cazului în care acest lucru este făcut pentru a asigura hrana, pentru protecția vieții umane sau pentru obținerea îmbrăcăminții. Uciderea pentru distracție și bucurie este un rău fundamental. Trebuie ținut cont ca, atunci când viața unui animal este luată pentru a asigura hrana, acesta să fie ucis evitându-se, pe cât posibil, durerea.

Shaddād ibn ‘Āws (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat două lucruri pe care le-a pomenit Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) atunci când a spus:

„Cu adevărat, Allah a prescris *ihsān*-ul (bunătatea) pentru toate. Deci, atunci când ucideți, trebuie să ucideți în cel mai blând mod cu putință, iar atunci când sacrificați, trebuie să sacrificați în cel mai blând mod cu putință. Ascuțiți lama cuțitului pentru a înjunghia cu ușurință (reducând durerea animalului).” (Muslim)

În ciuda faptului că unii „iubitori de animale” din țările occidentale s-au opus metodei islamice de sacrificare a animalelor, alternativele occidentale de asomare a acestora prin

șocuri electrice sau prin strivirea capetelor lor sunt metode mult mai dureroase pentru animale. Atunci când gâtul este tăiat cu un cuțit extrem de ascuțit, animalul nu îl simte și își pierde în mod rapid cunoștința, pe măsură ce inima îi pompează sângele afară prin arterele carotide.

Grija pentru animale este garantată de către Legea divină chiar și în cazul câinilor, care sunt, în general, absenți din casele musulmanilor²⁹.

Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„«În vreme ce un om se afla (mergând) pe drum, setea lui s-a întetit și (când) a găsit o fântână, a coborât în ea, a băut apă și (apoi) a ieșit. Când (a dat să plece), a văzut un câine care gâfâia și lingea noroiul din cauza setei excesive. Omul și-a spus: „Cu adevărat, acest câine suferă de sete așa cum am suferit și eu.” Și a coborât el (din nou) în fântână, și-a umplut încălțăminte cu apă și i-a dat să bea câinelui. Allah a apreciat fapta sa și l-a recompensat cu iertarea păcatelor lui.» (Cei care ascultau) au spus: «O, Mesager al lui Allah, vom fi recompensați chiar și pentru tratamentul bun arătat față de animale?» (Profetul – Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: «Da, este o

²⁹ Musulmanii sunt descurajați în ceea ce privește ținerea câinilor ca animale de companie. Cu toate acestea, câinii păzitori, cei ciobănești și cei de vânătoare sunt permiși. Ibn ‘Omar (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Cel care deține un câine, altul decât unul de vânătoare sau ciobănesc, va pierde în fiecare zi 2 *qirāt* din răsplata sa.” (Un *qirāt* este egal cu mărimea unui munte.) (At-Tirmidhi)

răsplată pentru orice lucru bun pe care îl faceți oricărei ființe vii.» (Al-Bukhari)

De asemenea, Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„O prostituată a fost iertată de Allah pentru că, trecând pe lângă un câine însetat aflat lângă o fântână, și văzând acesta era pe punctul de a muri de sete, și-a dat pantoful jos, l-a legat cu șalul de pe cap și l-a coborât pentru a lua apă în el. Așadar, Allah a iertat-o din acest motiv.” (Al-Bukhari)

În opoziție cu cele afirmate mai sus, rănirea animalelor reprezintă un păcat major, conform Legii islamice. ‘Abd Allah ibn ‘Omar (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„O femeie a fost pedepsită pentru că a ținut o pisică legată până când a murit și, drept pedeapsă (pentru aceasta), ea a fost aruncată în Iad. Ea nu a hrănit-o și nu i-a dat apă atunci când a închis-o și nici nu a lăsat-o liberă să mănânce insectele Pământului.” (Al-Bukhari și Muslim)

Există și anumite circumstanțe care necesită crearea unei anumite dureri în cazul animalelor, ca, spre exemplu, atunci când ele sunt lovite pentru a se mișca sau când sunt înfierate pentru identificare. Cu toate acestea, chiar și în aceste cazuri, Allah Preaînaltul a dat instrucțiuni pentru protejarea lor. Jābir (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat:

„Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a interzis lovirea animalelor peste față sau înfierarea lor.” (Muslim și At-Tirmidhi)

Flora

Responsabilitatea oamenilor de a avea grijă de această lume nu se oprește doar la îngrijirea animalelor. Lumea vegetală are, de asemenea, o mare valoare în fața Legii divine, mergând până într-acolo încât musulmanilor care se află în război le este interzis să distrugă pomii fructiferi și chiar și plantarea pomilor este considerată a fi o formă de caritate. Jâbir (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Nu există musulman care, după ce plantează un pom sau seamă pe pământul său, iar apoi o pasăre, un om sau un animal mănâncă din acestea, fără ca acest lucru să-i fie scris drept caritate.” (Al-Bukhari și Muslim)

Islamul încurajează musulmanul să facă tot ceea ce îi stă în putință pentru a planta, chiar dacă acest lucru ar fi ultimul pe care credinciosul îl poate face în această viață. Anas (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Dacă Ziua Judecății – cel mai mareț eveniment al acestui Univers – a fost stabilită în timp ce unul dintre voi ține în mâna sa un lăstar, ar trebui să îl planteze (în grabă) dacă poate (astfel încât aceasta să devină o caritate pentru el.)” (Ahmad)

Astfel, ființele umane au responsabilitatea de a se îngriji de toate aspectele mediului înconjurător în care au fost creați, aceasta fiind o îndatorire sacră față de Allah Preaînaltul. Acest fapt cere și o opoziție activă și masivă împotriva poluării și a distrugerii mediilor naturale cauzate astăzi de societățile materialiste și de consum de pe întreg mapamondul. Conform Revelației finale, neglijarea acestei îndatoriri este considerată a fi un păcat, iar îndeplinirea ei un act de adorare.

Concluzii

Fără a cunoaște scopul creării, ființele umane rățăcesc fără sens prin viață, asemenea navelor de pe mare lipsite de cârme. Aspirățiile lor sunt eronate fie din cauza unor învățături religioase incorecte, fie din cauza materialismului și, prin urmare, limitate la această lume. De aceea, este esențial pentru propriul bine să știe de ce le-a creat Allah Preaînaltul.

Practic, Allah Cel Atotputernic a creat pentru a își evidenția propriile Atribute. Astfel, creația este rezultatul faptului că El este Creatorul, Paradisul este o manifestare a Îndurării și a Harului Său, Iadul a Dreptății Sale, erorile umane sunt manifestări ale Iertării Sale, ființele însuflețite sau neînsuflețite ale Generozității Sale etc.

Semnificația cunoașterii faptului că întreaga creație este o modalitate prin care Allah Preaînaltul Își manifestă Atributele este aceea că ființele umane pot să Îl recunoască în mod corect pe Allah Preaînaltul și pot accepta Hotărârea și Predestinarea Sa. Cu toate acestea, este încă și mai important ca oamenii să cunoască scopul pentru care au fost creați. Revelația finală (Nobilul Coran) ne învață că Allah Preaînaltul trebuie adorat deoarece omenirea trebuie să facă aceasta pentru a obține evlavie și nivelul spiritual necesar astfel încât să poată intra în Paradis. Înțelesul acestei cunoașteri este acela că ființele umane înțeleg că au nevoie de adorare la fel cum au nevoie de hrană sau de respirat și că aceasta nu este o favoare pe care ei I-o fac lui Allah Cel Atotputernic.

De asemenea, acest fapt este esențial pentru ca oamenii să înțeleagă importanța Binecuvântărilor și a încercărilor din această lume. Fără cunoașterea scopului din spatele creării, oamenii au tendința de a privi această lume ca fiind ostilă față de ei. Cu toate acestea, Allah Preaînțeleptul a creat-o în

principal spre beneficiul lor. Testele binelui sau ale răului sunt menite să aducă la suprafață calitățile spirituale superioare ale ființelor umane. Însă, oamenii nu vor putea să beneficieze de pe urma testelor dacă nu își pun încrederea în totalitate în Allah Cel Atotputernic și nu au răbdare cu ceea ce El a hotărât pentru ei. Pentru cei care Îl resping pe Allah Preaînaltul, încercările acestei lumi devin doar niște pedepse în această viață, cu mult înainte de a primi pedeapsa eternă în Viața de Apoi.

În plus, cunoașterea scopului acestei lumi îl face pe credincios mai conștient de mediul înconjurător. Omenirea este responsabilă de folosirea în mod drept și corect a binecuvântărilor din această viață. Creaturile pământului și ale mării, flora și atmosfera au fost date în grija ei. De aceea, oamenii trebuie să aibă o extrem de mare grijă în ceea ce privește prezervarea mediului înconjurător și a creaturilor care se află în acesta, fapt care este un mijloc de a Îi mulțumi lui Allah Cel Atotputernic.

Cu o astfel de conștiință a scopului atât de cuprinzătoare, ființele umane devin un întreg. Ele sunt transformate în călăuze pentru restul omenirii, căreia îi arată Calea cea Dreaptă. Ca urmare, Allah Preaînaltul descrie acești oameni în Revelația Sa finală ca fiind cei mai buni din întreaga omenire:

„Sunteți cea mai bună comunitate care s-a ivit pentru oameni. Voi porunciți ceea ce este drept și opriți ceea ce este nedrept și credeți în Allah (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:110]

Index ahadith

„(...) să știi că, dacă întreaga omenire s-ar aduna ca să îți facă un bine, nu va putea să-l facă decât dacă Allah l-a prescris deja pentru tine. De asemenea, dacă întreaga omenire s-ar aduna ca să îți facă un rău, acesta nu te va atinge, cu excepția a ceea ce Allah a prescris deja împotriva ta (...)” (At-Tirmidhi și Ahmad)

„(Jur) pe Cel în Mâna Căruia se află sufletul meu, dacă nu ați comite păcate, Allah v-ar înlocui cu oameni care păcătuiesc și care apoi caută Iertarea lui Allah, iar Allah i-ar ierta.” (Ahmad și Muslim)

„Allah, după ce a terminat creația, a scris în Cartea Sa, care se află deasupra Tronului Său: «Îndurarea Mea este mai mare decât Mânia Mea.»” (Al-Bukhari)

„Există o sută (de părți) ale Milei lui Allah și, dintre acestea, El a pogorât o parte asupra *djinnilor*, a oamenilor și a insectelor și datorită acesteia (această parte) ei se iubesc unii pe alții, arată bunătate unii față de alții și chiar și fiara își tratează puiul cu afecțiune, iar Allah a reținut nouăzeci și nouă de părți ale milei, cu care îi va trata pe robii Săi în Ziua Învierii.” (Muslim)

„(...) Nu știi că Allah a creat Paradisul și că El a creat Iadul și că a creat locuitori pentru acesta (Paradis) și locuitori pentru acesta (Iad)?” (Muslim)

„Allah Preaînaltul și Preaslăvitul a spus: «O, fiu al lui Adam, atât timp cât Mă vei implora și vei spera la iertarea Mea, Eu îți voi ierta orice. O, fiu al lui Adam, chiar dacă păcatele tale ar ajunge până la norii din Cer, dacă Îmi vei

cere iertare pentru ele, Eu te voi ierta indiferent de ceea ce ai făcut. Așadar, o, fiu al lui Adam, dacă vii la mine cu păcate la fel de mărețe ca Pământul, apoi Mă întâlnești fără să Îmi fi asociat nimic în adorare, Eu îți voi acorda tot atâta iertare.»” (Ahmad și At-Tirmidhi)

„«Faceți fapte bune în cel mai bun mod cu putință, cu sinceritate și moderație, și primiți veștile bune, însă nimeni nu va intra în Paradis doar datorită faptelor sale bune!» Ei (cei prezenți) l-au întrebat: «Nici măcar tu, o, Mesager al lui Allah?» El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspuns: «Nici măcar eu, cu excepția cazului în care Allah Își va revărsa Iertarea și Mila Sa asupra mea.»” (Al-Bukhari și Muslim)

„(...) și țineți cont de faptul că cele mai iubite fapte de către Allah sunt cele făcute în mod constant, chiar dacă este vorba de ceva mic (nesemnificativ).” (Muslim)

„Reflecțați asupra creației lui Allah, dar nu reflecțați asupra lui Allah.” (Abu Nu‘aim, clasificat *sahih* de către Al-Albani în *Sahih Al-Jamī’* și în *Silsila Dhahabia’*)

„Șeitan vine la unul dintre voi și îl întreabă: «Cine a creat cutare și cutare?», până când întreabă: «Cine L-a creat pe Allah?» Astfel, atunci când el îi șoptește cuiva o astfel de întrebare, el trebuie să caute adăpost la Allah și să renunțe la astfel de gânduri.” (Al-Bukhari și Muslim)

„**Allāhumma lakal-hamdu, Anta kasau-tanihi, as’aluka khairahu wa khaira ma suni’a lahu, wa a’ūdhu Bika min sharrihi wa sharri ma suni’a lahu**» (O, Allah! Ție Ți se cuvine toată lauda, Tu m-ai îmbrăcat, Îți cer binele din ea și binele pentru care a fost făcută și caut adăpost la Tine

de răul ei și de răul pentru care a fost făcută!)” (Abu Dawud și At-Tirmidhi)

„Profetul Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a trasat o linie în fața noastră și apoi a spus: «Aceasta este Calea lui Allah.», după care a desenat mai multe linii în dreapta și în stânga acesteia și a spus: «Acestea sunt alte căi și pe fiecare dintre ele este un Șeitan care îi cheamă pe oameni.» Apoi a recitat: «**Și acesta este Drumul Meu drept! Deci urmați-l și nu urmați căile care vă abat de la drumul Lui (religia islamului)! Acestea vi le-a poruncit; poate că voi veți fi cu frică!**» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 6:153]” (Ahmad, An-Nasa’i și Ad-Darimi, clasificat *sahih* de către Ahmad Shākir în *Al-Musnad*, vol. 6, pp. 89-90)

„(...) cele mai rele chestiuni sunt inovațiile (în religie), iar fiecare inovație este o deviere și fiecare deviere duce la Focul Iadului.” (Ibn Khuzaimah)

„Cel care aduce o inovație în această chestiune a noastră (adică islamul), care nu este parte a acesteia, va avea aceasta respinsă (de către Allah).” (Al-Bukhari și Muslim)

„A Îi asocia pe altcineva lui Allah (a Îi face parteneri), pentru că El este Unicul care te-a creat.” (Al-Bukhari și Muslim)

„Cel care are următoarele trei calități va simți dulceața credinței: Allah și Trimisul Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) îi sunt mai dragi decât oricine și orice altceva; iubește o persoană numai de dragul lui Allah; și urăște să se întoarcă la necredință, după ce Allah l-a salvat

de aceasta, așa cum urăște să fie aruncat în Foc.” (Al-Bukhari și Muslim)

„Oricine dă de dragul lui Allah, păstrează de dragul lui Allah, iubește de dragul lui Allah, urăște de dragul lui Allah și se căsătorește de dragul lui Allah și-a perfecționat, cu adevărat, credința.” (At-Tirmidhi, Ahmad și Abu Dawud, clasificat *sahih* de către Al-Albani)

„Atunci când Allah iubește un rob, El îl cheamă pe Jibril și îi spune: «Îl iubesc pe cutare, așa că iubește-!», iar Jibril îl iubește. După aceea, Jibril le spune locuitorilor Cerurilor: «Allah iubește pe cutare, așa că iubiți-!», iar locuitorii Cerurilor îl iubesc și îi fac și pe locuitorii Pământului să îl iubească, de asemenea.” (Al-Bukhari și Muslim)

„(...) Dacă ceri ceva, atunci cere de la Allah, iar dacă vei căuta ajutor, atunci caută ajutor la Allah (...)” (At-Tirmidhi)

„Suplicația înseamnă adorare.” (Abu Dawud)

„O, oameni din tribul Quraiș! Răscumpărați-vă (salvați-vă de Focul Iadului făcând fapte bune), căci nu vă pot salva de Pedepsa lui Allah (...) O, Fatimah bint Mohammed! Cere-mi orice dorești din averea mea, însă (să știi) că nu te pot salva de Pedepsa lui Allah!” (Al-Bukhari)

„Dacă fiul lui Adam ar deține o vale plină de aur, el și-ar dori o a doua. Nimic nu îi poate umple gura cu excepția pământului (mormântului său). Allah se întoarce cu milă spre cel care se întoarce spre El cu căință.” (Al-Bukhari și Muslim)

„Uitați-vă la cel (a cărui condiție este) mai joasă și nu la cel cu o condiție superioară, pentru că este mult mai probabil că astfel nu veți subestima Favoarea lui Allah asupra voastră.” (Al-Bukhari și Muslim)

„Bogăția nu se află în abundența de bunuri lumești, ci în mulțumirea sufletului.” (Al-Bukhari)

„(...) Profetii, apoi dreptcredincioșii, apoi cei mai buni și cei care îi urmează în bunătate. Omul este încercat în funcție de credința sa; dacă el este ferm în credința sa, atunci și încercările sale sunt mai mari, iar dacă este slab în credință, încercările sale vor fi mai ușoare (...))»” (Ibn Majah)

„Cât de minunată este situația unui credincios: există un bine pentru el în orice și acest lucru i se aplică doar credinciosului. Dacă i se întâmplă un bine, Îi mulțumește lui Allah și aceasta este un bine pentru el, iar dacă i se întâmplă un rău, îl îndură cu răbdare și aceasta este mai bine pentru el.” (Muslim)

„(...) imoralitatea nu va deveni atât de răspândită încât să fie cunoscută în mijlocul oamenilor fără ca (aceștia) să fie afectați de plăgi și infecții dureroase, care nu au fost cunoscute între predecesorii lor (...)” (Ibn Majah)

„Această lume este dulce și verde (atrăgătoare) și, cu adevărat, Allah te va așeza ca un înlocuitor (pe ea), pentru a vedea cum acționezi (...)” (Muslim)

„Nu luați nicio creatură vie drept țintă!” (Muslim)

„Cu adevărat, Allah a prescris *ihsān*-ul (bunătatea) pentru toate. Deci, atunci când ucideți, trebuie să ucideți în cel mai blând mod cu putință, iar atunci când sacrificați,

trebuie să sacrificați în cel mai blând mod cu putință. Ascuțiți lama cuțitului pentru a înjunghia cu ușurință (reducând durerea animalului).” (Muslim)

„În vreme ce un om se afla (mergând) pe drum, setea lui s-a întetit și (când) a găsit o fântână, a coborât în ea, a băut apă și (apoi) a ieșit. Când (a dat să plece), a văzut un câine care gâfâia și lînea noroiul din cauza setei excesive. Omul și-a spus: „Cu adevărat, acest câine suferă de sete așa cum am suferit și eu.” Și a coborât el (din nou) în fântână, și-a umplut încălțăminte cu apă și i-a dat să bea câinelui. Allah a apreciat fapta sa și l-a recompensat cu iertarea păcatelor lui.» (Cei care ascultau) au spus: «O, Mesager al lui Allah, vom fi recompensați chiar și pentru tratamentul bun arătat față de animale?» (Profetul – Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: «Da, este o răsplată pentru orice lucru bun pe care îl faceți oricărei ființe vii.»” (Al-Bukhari)

„Cel care deține un câine, altul decât unul de vânătoare sau ciobănesc, va pierde în fiecare zi 2 *qirāt* din răsplata sa.” (Un *qirāt* este egal cu mărimea unui munte.) (At-Tirmidhi)

„O prostituată a fost iertată de Allah pentru că, trecând pe lângă un câine însetat aflat lângă o fântână, și văzând acesta era pe punctul de a muri de sete, și-a dat pantoful jos, l-a legat cu șalul de pe cap și l-a coborât pentru a lua apă în el. Așadar, Allah a iertat-o din acest motiv.” (Al-Bukhari)

„O femeie a fost pedepsită pentru că a ținut o pisică legată până când a murit și, drept pedeapsă (pentru aceasta), ea a fost aruncată în Iad. Ea nu a hrănit-o și nu i-a

dat apă atunci când a închis-o și nici nu a lăsat-o liberă să mănânce insectele Pământului.” (Al-Bukhari și Muslim)

„Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a interzis lovirea animalelor peste față sau înfierarea lor.” (Muslim și At-Tirmidhi)

„Nu există musulman care, după ce plantează un pom sau seamănă pe pământul său, iar apoi o pasăre, un om sau un animal mănâncă din acestea, fără ca acest lucru să-i fie scris drept caritate.” (Al-Bukhari și Muslim)

„Dacă Ziua Judecării – cel mai mare eveniment al acestui Univers – a fost stabilită în timp ce unul dintre voi ține în mână sa un lăstar, ar trebui să îl planteze (în grabă) dacă poate (astfel încât aceasta să devină o caritate pentru el.)” (Ahmad)

Index versete coranice

„Cu adevărat, crearea Cerurilor și a Pământului este mai mare decât crearea oamenilor, dar cei mai mulți oameni nu știu.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 40:57]

„(...) Nu este nimic asemenea cu El (*nimeni nu are Calitățile Sale*). El este *As-Samī‘* (*Cel care aude toate*), *Al-Basīr* (*Atoatevăzătorul*).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 42:11]

„Allah este Creatorul tuturor lucrurilor și El este peste toate **Chezaș!**” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 39:62]

„În vreme ce Allah v-a creat pe voi, precum și ceea ce faceți voi (*idolii pe care-i cioplți*)?” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 37:96]

„Spune (*o, Mohammed*): «Caut adăpost la (*Allah*) Stăpânul revărsatului zorilor ~ Împotriva răului (*care poate veni de la orice*) de la ceea ce El a creat.»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 113:1-2]

„Nicio nenorocire nu lovește (*pe cineva*) decât cu Îngăduința lui Allah (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 64:11]

„Și de i-ai vedea tu pe nelegiuți atunci cu capetele plecate înaintea Domnului lor, zicând: «Domnul nostru, noi am văzut și am auzit. Lasă-ne pe noi să ne întoarcem (*la viața lumească*), ca să săvârșim fapte bune, căci, cu adevărat, noi credem acum cu tărie (*în Tine, în Carte, în*

Trimisul Tău și în răsplată)!» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 32:12]

„(...) Și dacă s-ar întoarce (*la viața pământească*), ar reveni neîndoielnic la cele ce le-au fost oprite, căci, cu adevărat, ei sunt mincinoși.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 6:28]

„(...) (*O, Profetule*) Dacă Îl iubiți pe Allah cu adevărat, urmați-mă și Allah vă va iubi și vă va ierta păcatele voastre! (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:31]

„Acela care va veni (*la Judecata de Apoi*) cu o faptă bună va avea parte de zece asemenea ei, iar acela care va veni cu o faptă rea nu va fi răsplătit decât cu o faptă pe măsura ei. Dar nu li se va face nici o nedreptate!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 6:160]

„(...) Și ei nu pricep nimic din Știința Sa în afară de ceea ce El voiește (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:255]

„El (*Allah*) nu este întrebat despre ceea ce face (*deoarece El este Stăpânul Suprem*), pe când ei (*robii Săi*) vor fi întrebați.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 21:23]

„Și (*amintiți-vă*) când Domnul tău a scos urmași din fiii lui Adam, din coastele lor, și le-a cerut să mărturisească ei înșiși, (*zicându-le*): «Nu sunt Eu Domnul vostru?», au răspuns ei: «Ba da, facem mărturie!», pentru ca voi să nu spuneți în Ziua Învierii: «Noi am fost fără grijă de aceasta!» ~ Sau să nu spuneți «Părinții noștri au fost politești mai înainte, iar noi suntem urmași după ei. Vrei Tu să ne pierzi

pentru ceea ce au făcut cei mincinoși?» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 7:172-173]

„Eu nu i-am creat pe djinni și oameni decât pentru ca ei să Mă adore.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 51:56]

„Atunci slăvește-L și preamărește-L pe Domnul tău (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 110:3]

„Îl preamăresc cele șapte Ceruri și Pământul și cei care se află în ele și nu este nimic care să nu-L preamărească și să nu-I aducă laude, însă voi nu pricepeți preamărirea lor (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 17:44]

„Cu adevărat, Eu sunt Allah și nu există altă divinitate demnă de adorare în afară de Mine! Așadar, venerează-Mă (numai pe Mine) și împlinește rugăciunea (as-salāh), pentru pomenirea Mea (pentru a Mă pomeni pe Mine cu inima, cu limba și cu toată ființa ta)!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 20:14]

„O, voi cei care credeți, v-a fost statornicit vouă postul (as-siyam) (postul în religia islamică are o altă accepțiune decât în celelalte credințe. El constă în abținerea de la mâncare, băutură, fumat și relații sexuale și evitarea oricăror altor acte susceptibile de a-l anula, de la revărsatul zorilor până la apusul soarelui, în tot cursul lunii Ramadan - a 9-a lună a calendarului musulman lunar. După asfințitul soarelui, până la revărsatul zorilor, se duce o viață normală.), așa cum le-a fost prescris și celor dinaintea voastră - Poate că veți fi cu frică (vă va spori teama și conștiința de Allah)!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:183]

„O, voi cei care credeți, pomeniți-L pe Allah mereu!”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 33:41]

„*Șeitan (Satana)* a pus stăpânire pe ei. Așadar, el i-a făcut pe ei să uite de *dhikr Allah (pomenirea lui Allah)*. Aceștia sunt ceata lui *Șeitan (Satana)*. Cu adevărat, cei din ceata lui *Șeitan (Satana, cei care îl urmează)*, aceia vor fi cei învinși!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 58:19]

„Doară *Șeitan* dorește să semene între voi dușmănie și ură, prin vin și prin jocul de noroc, și să vă abată de la pomenirea lui Allah și de la rugăciune (*as-salāh*). Oare nu vă veți opri voi (*de la acestea*)?” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:91]

„Și pe cei care, dacă au săvârșit o faptă josnică (*păcat mare*) sau au fost nedrepti cu propriile lor suflete (*prin săvârșirea de păcate*), își aduc aminte de (*Măreția lui*) Allah și cer iertare pentru păcatele lor (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:135]

„Avraam nu a fost nici iudeu, nici creștin. El a fost credincios adevărat și întru totul supus lui Allah (*musulman*), și nu a fost dintre cei care-I fac semeni.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:67]

„Cu adevărat, (*unica*) religie acceptată de Allah este islamul (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:19]

„Acela care dorește o altă religie decât islamul, nu-i va fi acceptată, și el se va afla în Lumea de Apoi printre cei pierduți.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:85]

„Spune (*o, Mohammed, credincioșilor*): «Într-adevăr, rugăciunea mea, sacrificiul meu, viața mea și moartea mea

Îi aparțin lui Allah, Stăpânul lumilor!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 6:162]

„Cu adevărat, cei care cred (în Unicitatea lui Allah și în Mesagerul Său, Mohammed) și fac fapte bune, aceia sunt cei mai buni dintre toate făpturile.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 98:7]

„Cu adevărat, Allah nu iartă să I se facă vreun părtaș. Afară de aceasta, El iartă cui voiește (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:48]

„Și le-au tăgăduit ei (*semnele*), cu nedreptate și îngâmfare, măcar că sufletele lor erau convinse de ele (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 27:14]

„Nu-l vezi pe acela care și-a luat pofta lui drept divinitate pentru el? (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 25:43]

„Dar sunt printre oameni (*și unii*) care Îi fac în afară de Allah semeni (*dintre idoli sau dintre căpeteniile sale*) pe care îi iubesc asemenea iubirii pentru Allah. Dar cei care cred sunt mai stăruitori în iubirea pentru Allah (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:165]

„(...) Și de ați socoti Binefacerile lui Allah, nu le-ați putea număra (*atât de multe sunt aceste Binefaceri*) (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 14:34]

„(...) Dacă Îl iubiți pe Allah, urmați-mă (*pe Profet*) și Allah vă va iubi (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:31]

„Cu adevărat, acelora care cred și săvârșesc fapte bune Cel Preamilostiv le va arăta iubire.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 19:96]

„Și dacă te vor întreba robii Mei despre Mine (*o, Mohammed*), (*spune-le*) Eu sunt aproape, răspund rugii celor care Mă cheamă, atunci când Mă cheamă (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:186]

„Cu adevărat, aceia pe care voi îi invocați în locul lui Allah sunt robi asemenea vouă (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 7:194]

„Spune (*o, Mohammed*): «Eu nu stăpânesc niciun folos pentru mine și nicio stricăciune, în afară de ceea ce voiește Allah. Dacă eu aș fi știut Necunoscutul, aș avea prisosință de bunuri și nu m-ar atinge răul (...)»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 7:188]

„Și să-i previi tu pe oamenii care-ți sunt cei mai apropiați!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 26:214]

„(*El – Allah – este Cel*) Care a creat moartea și viața, astfel încât El să vă poată testa, care dintre voi este cel mai bun într-o faptă. Și El este *Al-‘Azîz (Invincibilul, Cel Atotputernic)*, *Al-Ghafûr (Prea Iertătorul)*.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 67:2]

„Noi am făcut ceea ce se află pe Pământ (*animalele, plantele și regnul animal*) podoabă pentru el, pentru a-i încerca (*pe oameni și a ști*) care dintre ei săvârșesc cele mai bune fapte.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 18:7]

„Allah i-a pus pe unii dintre voi înaintea altora în privința celor necesare viețuirii (*diferiți în ceea ce privește bunurile pe care le posedăți*) (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 16:71]

„Și să știți că bunurile voastre și copiii voștri nu sunt decât o încercare (*din partea lui Allah*) (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 8:28]

„O, voi, cei care credeți! Nu lăsați ca averile voastre și copiii voștri să vă abată de la *dhikr Allah* (*pomenirea lui Allah și adorarea Sa*)! (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 63:9]

„(...) (*El este Acela*) care v-a ridicat pe unii dintre voi deasupra altora, în trepte (*pentru a vă deosebi în privința averii, calităților și defectelor, înfățișării, culorii pielii etc.*), pentru a vă încerca întru ceea ce v-a dat (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 6:165]

„Ia din bunurile lor (*o parte dintre cei care s-au căit*) milostenie (*Porunca lui Allah adresată Profetului este să ia din toate bunurile lor milostenie, ceea ce nu poate fi altceva decât caritatea anuală obligatorie*), prin care să-i purifici și să-i binecuvântezi (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 9:103]

„Și în averea lor se afla un drept pentru cerșetor și pentru cel nevoiaș.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 51:19]

„O, voi, cei care credeți! Nu faceți deșarte milosteniile voastre prin pomenirea lor și prin necăjire (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:264]

„Nu râvniți la ceea ce Allah a dăruit *(cu Harul Său)* unora dintre voi mai mult decât altora (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:32]

„«Pe cei ce cred *(în Allah, în Trimisul Său și în Cartea Lui)* și ale căror inimi sunt liniștite *(și devin smerite)* întru pomenirea lui Allah», căci prin pomenirea lui Allah se liniștesc inimile.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 13:28]

„(...) Hotărârea nu este decât la Allah! Eu în El mă încred și în El să se încreadă aceia care se încred!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 12:67]

„(...) Și aceluia care se încrede în Allah, El îi este de ajuns (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 65:3]

„(...) Se poate *(întâmpla)* ca voi să urâți un lucru care este bun pentru voi și să iubiți un lucru care este rău pentru voi. Dar Allah știe, în vreme ce voi nu știți.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:216]

„(...) și nu-l va nedreptăți Domnul tău pe niciunul *(înscriind ceea ce nu a săvârșit sau sporindu-i pedeapsa)*!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 18:49]

„Allah nu impune niciunui suflet decât ceea ce este în putința lui (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:286]

„Cu adevărat, împreună cu fiecare greutate vine și ușurarea (*de aceea, nu lăsa niciun fel de rău care vine din partea necredincioșilor să te oprească de la chemarea la credința în Allah și în religia Sa*)! ~ Cu adevărat (*din nou*), împreună cu fiecare greutate vine și ușurarea!”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 94:5-6]

„(...) Și nu vă ucideți voi înșivă (*prin săvârșirea de păcate care antrenează pieirea voastră în această lume sau ucigându-vă unul pe altul*)! Allah este *Rahīm* (*Prea Îndurător*) cu voi!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:29]

„(...) Nu-și pierde nădejdea Îndurarea lui Allah decât neamul de necredincioși!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 12:87]

„Și pentru ca să-i chinuiască pe cei fățarnici și pe cele fățarnice, pe politeiști și pe politeiste, care nutresc gând rău despre Allah. Asupra lor se va abate cercul răului (*asupra lor se vor abate nenorocirile*). Allah s-a mâniat împotriva lor, i-a blestemat și le-a pregătit lor Gheena. Și ce soartă rea!”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 48:6]

„O, voi, cei care credeți! Căutați ajutor întru răbdare și rugăciune (*as-salāh*), căci Allah este cu cei răbdători!”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:153]

„Vă vom încerca cu puțină spaimă, foamete, lipsire de bunuri, de suflete și de roade, dar binevestește celor răbdători, ~ Care, dacă s-a abătut asupra lor una nenorocire, spun: «Noi suntem ai lui Allah și noi la el ne

întoarcem.»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:155-156]

„Nu vă lovește nicio nenorocire, decât pentru ceea ce agonisesc mâinile voastre, însă El iartă multe.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 42:30]

„Iar dacă Allah i-ar pedepsi pe oameni pentru ceea ce au dobândit (*pentru păcatele pe care le-au săvârșit*), n-ar mai lăsa pe fața lui (*a Pământului*) nicio vietate (*niciun suflet*) (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 35:45]

„Și să nu te uluiască averile și copiii lor, căci Allah voiește să îi pedepsească prin ele în această lume (*nu voiește să-i binecuvânteze pentru a se bucura de acestea, ci voiește să se răz bune pe ei, făcându-i să trudească pentru a le obține și a le păstra*) și ei vor muri într-o stare de necredință (*unii comentatori socotesc că acest verset dovedește că aceia care se atașează de copii și de bunurile lor sau de orice alte lucruri, preferându-le supunerii față de Allah, obiectul atașamentului lor va fi sursă de nefericire, neliniște și suferință în această lume*)!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 9:85]

„(...) Domnul nostru, nu ne împovăra pe noi cu grea povară, așa cum i-ai împovărat pe cei dinaintea noastră! (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:286]

„Însă Noi le vom da lor (*necredincioșilor*) să guste din chinul cel mai apropiat (*pedeapsa din această lume, sub forma uciderii, luării în captivitate, secetei etc.*), înainte de chinul cel mare (*pedeapsa din Infern*), pentru ca ei să se întoarcă (*să renunțe la necredință*).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 33:21]

„Stricăciunea s-a arătat pe uscat și pe mare (*s-au înmulțit și s-au răspândit relele pe toată fața Pământului*), din pricina a ceea ce săvârșesc mâinile oamenilor (*păcatele lor*), pentru ca (*Allah*) să-i facă pe ei să guste o parte din ceea ce ei au făcut. Poate că ei se vor întoarce (*la Calea cea Dreaptă!*)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 30:41]

„Oare socotesc oamenii că vor fi lăsați (*în pace*), dacă vor spune «Noi credem!», și că ei nu vor fi încercați (*pentru a fi deosebit cel bun de cel rău dintre ei*)? ~ Noi i-am încercat pe cei de dinaintea lor (*dintre adepții Profeților*) și Allah îi cunoaște pe cei care spun adevărul și îi cunoaște pe cei care mint (*în privința credinței*).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 29:2-3]

„(...) Aceia care fug de Porunca Sa (*se îndepărtează de Porunca lui Allah de a urma Legea*), să se ferească să nu-i lovească pe ei o nenorocire sau să nu-i lovească pe ei o osândă dureroasă!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 24:63]

„Și feriți-vă de o nenorocire care nu-i va atinge doar pe cei care sunt nelegiuți dintre voi! Și să știți că Allah este Aspru la pedeapsă!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 8:25]

„Allah este Cel care a creat Cerurile și Pământul și a pogorât din Cer (*din norii Cerului*) apa (*ploaia*), cu care scoate pentru voi din roade mijloc de viață. El a supus pentru voi corăbiile care plutesc pe mare, la Porunca Sa (*cu Voia Lui*), și a supus pentru voi râurile ~ Și a supus pentru voi Soarele și Luna, amândouă urmându-și cursul fără

oprire, și a supus pentru voi noaptea și ziua (*care se succed, pentru a vă orându-i viața și odihna*).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 14:32-33]

„El face să se ivească zorile și a statornicit noaptea pentru odihnă și Soarele și Luna pentru socotirea (*timpului*). Aceasta este Hotărârea și Rânduiala Celui Al-‘Azīz (*Invincibilul, Cel Atotputernic*), Al-‘Alīm (*Atoateștiutorul, Omniscientul*). ~ El este Cel care v-a făcut stelele, pentru ca să vă călăuziți după ele în întunercurile uscatului și ale mării. Noi am tâlcuit semnele pentru oamenii care știu (*semnele Puterii și Înțelepciunii lui Allah*).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 6:96-97]

„Ca să vă așezați pe spinările lor și să pomeniți îndurarea Domnului vostru, când ședeți pe ele (*supunându-le*), zicând: «Slavă Celui care ni le-a supus nouă pe acestea pe care noi nu am fi putut să le stăpânim! ~ Și noi la Domnul nostru ne vom întoarce!»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 43:13-14]

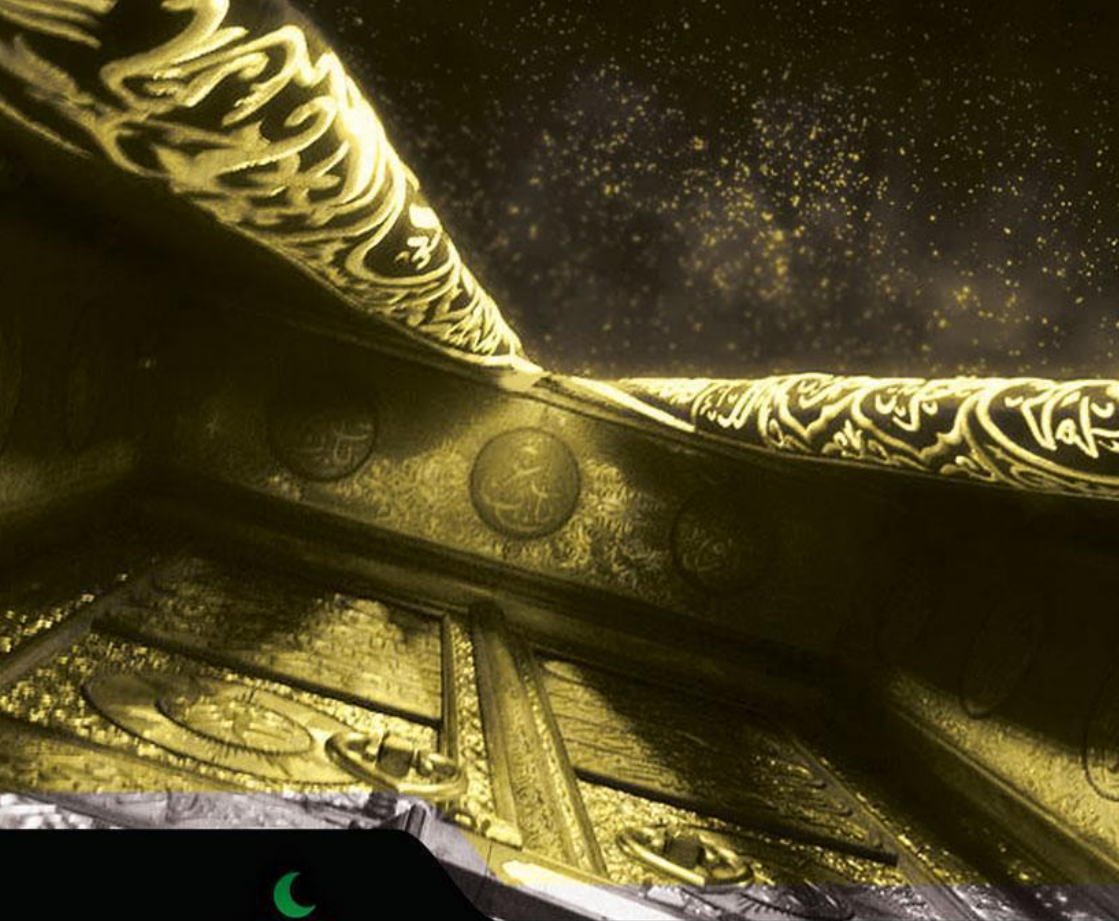
„Sunteți cea mai bună comunitate care s-a ivit pentru oameni. Voi porunciți ceea ce este drept și opriți ceea ce este nedrept și credeți în Allah (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:110]

Bibliografie

- ❑ Al-Albani, Nasir ad-Din, *Al-Irwa' al-Ghalil*, Beirut: Al-Maktab al-Islāmi, prima ediție, 1979
- ❑ Sahih Sunan Abu Dawud, Beirut: Al-Maktab al-Islāmi, prima ediție, 1988
- ❑ Sahih Sunan At-Tirmidhi, Riyadh: Biroul arab de educație pentru statele din Golf, prima ediție, 1988
- ❑ Sahih Sunan Ibn Majah, Beirut: Al-Maktab al-Islāmi, a treia ediție, 1988
- ❑ Silsilah al-ahadith as-Sahihah, vol. 4, Riyadh: Maktabah al-Ma'arif, a patra ediție, 1988
- ❑ Sahih Al-Bukhari, Riyadh: Maktabah ar-Riyadh al-hadithah, 1981
- ❑ Muwatta Imam Malik, Lahore: Sh. Mohammed Ashraf, 1980
- ❑ Reese, W.L., Dicționarul de filozofie și religie, New Jersey: Humanities Press, 1980
- ❑ Robson, James, *Mishkat al-Masabih*, Lahore: Sh. Mohammed Ashraf, 1981
- ❑ Siddiq, 'Abd al-Hamid, *Sahih Muslim*, Lahore: Sh. Mohammed Ashraf, 1987
- ❑ Noua enciclopedie Britannica, a cincisprezecea ediție, 1991
- ❑ Enciclopedia lumii, Chicago: World Book, 1987

Cuprins

- 1. Introducere**
- 2. De ce a creat Allah Preaînaltul?**
- 3. De ce a creat Allah Preaînaltul lumea?**
- 4. De ce a creat Allah Preaînaltul omenirea pe Pământ?**
- 5. De ce a creat Allah Preaînaltul lumea?**
- 6. Concluzii**
- 7. Index ahadith**
- 8. Index versete coranice**
- 9. Bibliografie**

ISLAM LAND

GROW GOODNESS BY YOUR HAND

EXPLORE ISLAM IN ALL LANGUAGES

WWW.ISLAMLAND.COM